

## Μνήμων

Τόμ. 13 (1991)



### ΔΙΑΚΟΣΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ. ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ Ή ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΗ;

ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΑΤΖΗΩΣΗΦ

doi: [10.12681/mnimon.401](https://doi.org/10.12681/mnimon.401)

#### Βιβλιογραφική αναφορά:

ΧΑΤΖΗΩΣΗΦ Χ. (1991). ΔΙΑΚΟΣΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ. ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ Ή ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΗ; *Μνήμων*, 13, 231-254. <https://doi.org/10.12681/mnimon.401>

## ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΕΙΣ

ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΑΤΖΗΩΣΗΦ

### ΔΙΑΚΟΣΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ: ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ 'Η ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΗ;

Οι έορτασμοί που οργανώνονται με άφορμή την επέτειο όρισμένων ιστορικών γεγονότων, χρησιμεύουν στα μέλη ή τουλάχιστον σε όρισμένες κατηγορίες από τα μέλη τής κοινωνίας για να έπιβεβαιώνουν την προσήλωσή τους στις άξίες που πραγματώθηκαν ή που έπιχειρήθηκε να πραγματοποιηθούν στη διάρκεια των γεγονότων που έορτάζονται. 'Η λαμπρότητα και ή καθολικότητα των έορτασμών έξαρτάται από την άπήχηση που διατηρούν οι άξίες αυτές στους κόλπους τής έορτάζουσας κοινωνίας και από τò αν άλλα, μεταγενέστερα, γεγονότα έξέφρασαν καλλίτερα τις ίδιες άξίες. Μεταβολές στις κοινωνικές σχέσεις, είναι δυνατό να μετατοπίσουν την έμφαση του έορτασμού προς νέες άξίες και να οδηγήσουν στην άποσιώπηση ακόμα και στην άρνηση των αρχικών άξιων.

Οι έορτασμοί για τα 200 χρόνια τής Γαλλικής 'Επανάστασης δέν σημαίνουν λοιπόν άπαραίτητα την προσήλωση των έορταζόντων στις ίδιες άξίες για τις όποιες άγωνίστηκαν οι Γάλλοι 'Επαναστάτες. 'Αποδεκτές κατ' άρχήν για τις άλλες κοινωνίες που, λόγω τής παγκόσμιας άκτινοβολίας της, έορτάζουν και αυτές τή Γαλλική 'Επανάσταση οι άμφιβολίες αυτές μπορεί να ήχουν υπερβολικές προκειμένου για την ίδια τή γαλλική κοινωνία. 'Εντούτοις, όρισμένες «έορταστικές» έκδηλώσεις στη Γαλλία τόν τελευταίο χρόνο ή τα τελευταία χρόνια —γιατί ή έμπορική έκμετάλλευση τής επέτειου είχε άρχισει πολύ πριν τόν 'Ιανουάριο του 1989— ένισχύουν την άποψη ότι δέν βρισκόμαστε μπροστά σε μιá συνολική και άνεπιφύλακτη μέθεξη, αλλά σε ένα έπιλεκτικό έορτασμό που συνιστά μιá μεθερμηνεία τής Γαλλικής 'Επανάστασης.

'Ανάμεσα στις ένδείξεις αυτές, που μπορεί εύκολα να τις άντιληφθεί και ό ξένος παρατηρητής, είναι τò πλήθος των εκδόσεων —έκλαίκευτικά, ιστορικά πονήματα ή μυθιστορίες— οι όποιες προβάλλουν άτομα ή κοινωνικές ομάδες που άνήκουν ή υπερασπίστηκαν την κατάσταση πραγμάτων που άνέτρεψε ή 'Επανάσταση. Τò φαινόμενο δέν είναι όλότελα νέο· ύπηρξαν και άλλοτε έποχές άνθησης τέτοιων συγγραφών αν και όχι στην ίδια έκταση. 'Η διαφορά είναι ότι

τά βιβλία αυτά απευθύνονταν ανοικτά σέ όσους άμφισβητούσαν τήν Έπανάσταση, ένώ οί σημερινοί συγγραφείς ισχυρίζονται ότι άποδέχονται τά κεκτημένα τής Έπανάστασης. Θα μπορούσε ίσως κανένας νά μή θεωρήσει αύτή τήν έκδοτική κίνηση σημαντική ένδειξη, υπενθυμίζοντας τήν έμπορική σκοπιμότητα παρόμοιων δραστηριοτήτων. Οί εύγενείς, οί άγρότες τής Βανδέας, οί άστοί αντίπαλοι τών Έκωβίνων συνιστοϋν ένα λιγότερο τετριμμένο θέμα από τούς ήρωες τής Έπανάστασης και προσφέρονται καλύτερα για μιá έκδοτική έπιτυχία. Η έρμηνεία αύτή είναι βάσιμη αλλά άνεπαρκής, γιατί οί δημόσιες δηλώσεις τών συγγραφέων αύτών τών βιβλίων καθώς και άλλες ένδείξεις δείχνουν ότι έχουμε νά κάνουμε με ένα πιό σύνθετο φαινόμενο, πού δέν μπορεί νά άναχθει σέ πρωτογενείς οικονομικές σκοπιμότητες. Η πολλαπλότητα τών κινήτρων γίνεται έμφανής στα περιοδικά τεύχη, με τά όποια ό καθημερινός τύπος συμμετέχει στον έορτασμό τής έπετείου και στη σύνταξη τών όποιων συνεργάζονται έπώνυμοι ιστορικοί<sup>1</sup>. Η ίδια διαπίστωση ισχύει και για τις ειδικές έκπομπές τής τηλεόρασης, πού άποτελοϋν άρκετά άσφαλή ένδειξη, από τή μιá μεριά για τό τι μπορεί νά άποδεχθεί τό εύρύτερο κοινό και από τήν άλλη, για τό ποιá εικόνα τής Έπανάστασης θέλουν νά μεταδώσουν όσοι έλέγχουν οικονομικά και πολιτικά τά μαζικά μέσα ένήμερωσης.

Θά σταθώ σέ δύο από αύτές τις έκπομπές για τις όποιες έχω προσωπική γνώση και τις βρίσκω χαρακτηριστικές τών νέων αντίλήψεων για τήν Έπανάσταση. Η πρώτη είναι μιá τηλεοπτική υπερπαραγωγή πού άρχισε νά προβάλλεται ως σειρά έπεισοδίων από τό μεγαλύτερης άκροαματικότητας κανάλι τής τηλεόρασης στις άρχές τοϋ 1989<sup>2</sup>. Ο τίτλος της ήταν «La grande cabriole», πού θα μπορούσε νά άποδοθει στα ελληνικά ως ή μεγάλη πιρουέτα, ή χορευτική φιγούρα με τήν όποία ξεφεύγει κανείς —στην περίπτωση τής τηλεοπτικής σειράς μιá εύγενής— με χάρη από μιá δύσκολη κατάσταση. Η έπιλογή μιáς άριστοκράτισσας και ή περιγραφή τών διαδοχικών της προσαρμογών στις νέες καταστάσεις, πρώτα στην έξορία, μετά στην περίοδο τοϋ Ναπολέοντα όταν οί εύγενείς αρχίζουν νά έπιστρέφουν, πριν τήν τελική άποκατάστασή τους με τήν Παλινόρθωση, άποτελεί ένα πραγματικό εύρημα πού μάς έπιτρέπει νά δοϋμε γνωστά γεγονότα από μιá άσυνήθιστη σκοπιά. Αυτό πού μάς άφήνει σκεπτικούς είναι ή πλήρης άντιστροφή ένός μανιχαϊστικού σχήματος, όπου οί καλοί είναι οί πλήρεις άνοχής, έμποτισμένοι από τά Φώτα εύγενείς και οί κακοί οί

1. Γνωρίζω τά τεύχη τών έφημερίδων *Quotidien de Paris* και *La Croix*. Το πιό φιλόδοξο έγχειρημα ήταν ή ειδική μηνιαία έκδοση τής έφημερίδας *Le Monde* με τόν τίτλο *Le Monde de la Révolution française*. Το δεύτερο μέρος αύτης τής έκδοσης είχε τόν από ιδεολογική άποψη χαρακτηριστικό για τις σημερινές αντίλήψεις τίτλο τής *Έφημερίδας τών άνθρωπίνων δικαιωμάτων*.

2. Μεταδόθηκε τό καλοκαίρι τοϋ 1989 από τήν ελληνική τηλεόραση με τόν τίτλο ή άλλη όψη τής Έπανάστασης.

άστοι —δειλοί, δογματικοί, γεμάτοι οΐηση και ύποκρισία— μαζί με τους αγρότες, που παρουσιάζονται φιλόδοξοι και χυδαίοι.

Τò δεύτερο τηλεοπτικό παράδειγμα άφορά μιá τηλεοπτική σειρά σέ ιδιωτικό κανάλι τής τηλεόρασης με τò γενικό τίτλο «Τά μισοφόρια τής Έπανάστασης». Έδω με πρόφαση τήν προβολή τής καθημερινής ζωής άντι τών πολιτικών γεγονότων σκιαγραφούνται με άρκετή ποιητική άδεια τά έρωτικά παρασκήνια τής Έπανάστασης. Άς σταθοΐμε λίγο στο έπεισόδιο που κάλυπτε τήν ύποτιθέμενη σεξουαλική ζωή του Μαρά. Βρίσκουμε πάλι δύο άντιθετικούς πόλους. Τò καλό τò έκπροσωπεΐ ή δολοφόνος του Μαρά, ή Charlotte Corday, εύγενικής καταγωγής, δημοκρατικών ύποτίθεται πεποιθήσεων, που έμφανίζεται νά ώθειται στήν πράξη της άπό πολιτικά κίνητρα. Είναι ύπερ τής έλευθερίας, έναντίον τών τρομοκρατικών πρακτικών ως μέσου για τήν πραγμάτωσή της και άρνεΐται τò έφικτό σημαντικών πολιτικών άλλαγών σέ σύντομο χρονικό διάστημα. Άν οί άτομικές ένέργειες τής Charlotte Corday άνάγονται στο έπεισόδιο σέ γενικές πολιτικές κατηγορίες, οί πολιτικές πράξεις του Μαρά άποδίδονται σέ προσωπικά χαρακτηρισολογικά στοιχεία. Ό άποτυχημένος ίατρος είναι παθιασμένος με τήν άνατομία και αύτή του ή ένασχόληση δέν άπορρέει άπό μιá όρθολογική άντίληψη, αλλά άπό μιá διαστροφή που έκδηλώνεται με ποιητική άδεια και στήν έρωτική του ζωή. Οί έκτελέσεις τής περιόδου τής Τρομοκρατίας είναι ή προβολή στο δημόσιο έπίπεδο αύτής άκριβώς τής ιδιωτικής διαστροφής. Νά πώς περιγράφει τις προθέσεις του ό σκηνοθέτης τής τηλεταινίας σέ δηλώσεις του στον τύπο: «Γίνεται δεκτό ότι ό Μαρά έστειλε στή λαιμητόμο χιλιάδες άνθρώπους και δέν θέλουμε νά δοΐμε αύτή τήν προσωπικότητα στήν καθημερινότητά της. Υπάρχει ή ιδεολογική εικόνα του Μαρά που άποδοκιμάζεται άπό τή δεξιά και που θεωρείται άπό τήν άριστερά ό πατέρας τών Μάρξ και Ένγκελς. Κινηθήκαμε άνάμεσα σ' αύτές τις δύο θεωρήσεις»<sup>3</sup>.

Δέν μπορώ νά ύπολογίσω πόσες είναι οί καινοφανείς, άρνητικές για τήν Έπανάσταση και τους πρωτεργάτες της άπεικονίσεις και πόσες έξακολουθούν νά δίνουν τήν παραδοσιακή θετική εικόνα. Τò σημαντικό είναι ότι ή νέα άναπαράσταση ύπάρχει, και ότι ή άπήχησή της δέν περιορίζεται, όπως άλλοτε, στις κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις που έλκουν τήν καταγωγή τους άπό τους ήττημένους τής Έπανάστασης. Σε τελευταία άνάλυση, ή άποδοχή τής νέας εικόνας τής Έπανάστασης όφείλεται σέ μετατοπίσεις βαθύτερων κοινωνικών ίσοροπιών. Όμως, άνάμεσα στα δυό αύτά έπίπεδα δέν ύπάρχει μιá άμεση, αυτόματη σχέση. Διαμεσολαβούν οί διανοούμενοι, που με τήν έργασία τους συντελούν στή διαμόρφωση τής νέας εικόνας του παρελθόντος, νομιμοποιούν τήν άποδοχή της, αλλά ταυτόχρονα συνδιαμορφώνουν και νομιμοποιούν τις κοινωνικές άλλαγές που άπαιτούν τή νέα άναπαράσταση του παρελθόντος.

3. Βλέπε έφ. *Le Figaro*, 13-14.5.1989.

Ἐκ τῆς αὐτῆς συλλογικῆς διαδικασίας κατασκευῆς μιᾶς νέας ἀντίληψης γιὰ τὴ Γαλλικὴ Ἐπανάσταση θὰ προσπαθῶ νὰ ἀπομονώσω καὶ νὰ ἐκτιμῶ τὴν ἰδιαίτερη συμβολὴ τῶν ἱστορικῶν.

Ἡ ἀρχὴ τῆς διαφοροποίησης τῆς εἰκόνας τῆς Γαλλικῆς Ἐπανάστασης στὴ σύγχρονη Γαλλία ἀνάγεται συνήθως στὰ 1965 καὶ ἀποδίδεται στὸ βιβλίο τῶν François Furet καὶ Denis Richet μὲ τίτλο «Ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάσταση»<sup>4</sup>. Ὡς τότε στὴν ἀκαδημαϊκὴ ἱστοριογραφία ἐπικρατοῦσε αὐτὸ ποὺ ὁ Φυρέ ὀνομάζει «μαρξιστικὴ κοινὴ» [la vulgate marxiste] τῆς Γαλλικῆς Ἐπανάστασης καὶ ποὺ διατυπώθηκε σὲ διαδοχικὲς προσεγγίσεις ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Alphonse Aulard, ποὺ ἔγινε ὁ πρῶτος κάτοχος τῆς ἔδρας τῆς ἱστορίας τῆς Γαλλικῆς Ἐπανάστασης στὴ Σορβόννη τὸ 1889, ὡς τὸ σύγχρονό μας Albert Soboul, περνώντας ἀπὸ τὸν Albert Mathiez καὶ τὸν Georges Lefebvre. Ὁ προσδιορισμὸς «κοινὴ» γι' αὐτὸ τὸ ἱστοριογραφικὸ ρεῦμα θὰ μπορούσε νὰ γίνεῖ ἀποδεκτὸς, ἐνῶ τὸ ἐπίθετο «μαρξιστικὴ» τὸ χαρακτηρίζει ἀνακριβῶς, γιὰτὶ δὲν περιλαμβάνει μόνο μαρξιστὲς ἱστορικούς. Ἡ «κοινὴ» αὐτὴ δέχεται ὅτι ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάσταση ἦταν μίᾳ ἀστικῆ ἐπανάσταση, ποὺ ὀφείλετο στὴν ἀντίφαση ἀνάμεσα στὶς φεουδαλικὲς πολιτειακὲς δομὲς καὶ στὴν ἀνάπτυξη καπιταλιστικῶν σχέσεων παραγωγῆς καὶ ἡ ὁποία εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴ θέσπιση ἀστικῶν θεσμῶν καὶ τὴν πλήρη ἐπικράτηση τοῦ καπιταλιστικοῦ τρόπου παραγωγῆς. Οἱ μεταβολὲς αὐτὲς κρίνονται συνολικὰ ὡς θετικὲς· ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάσταση ἀντιμετωπίζεται ὡς ἓνα σύνολο καὶ ἀποκρούεται ἡ ἀπομόνωση καὶ καταδίκη ἀρνητικῶν φαινομένων. Ἡ περίοδος τῆς Τρομοκρατίας γίνετα ἀποδεκτὴ ὡς μίᾳ ἀναγκαίᾳ φάση ποὺ ἐπιβλήθηκε ἀπὸ τὶς περιστάσεις, δηλαδὴ ἀπὸ τὴ σύμπτωση τῆς ἐσωτερικῆς ἀντίδρασης καὶ τοῦ ἐμφυλίου πολέμου μὲ τὴν παράλληλη ἐξωτερικὴ ἀπειλή. Ἡ Ἐπανάσταση ἀνοίγει τὴ σύγχρονη ἐποχὴ στὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητας, ἀλλὰ ὁ ἴδιος ὁ μηχανισμὸς ποὺ τὴν προκάλεσε μπορεῖ νὰ ὀδηγήσει σὲ μιὰ νέα ἐπανάσταση ποὺ θὰ ὑπερβεῖ τὸ σύστημα κοινωνικῶν σχέσεων ποὺ ἐγκαθίδρυσε ἡ Ἐπανάσταση μητέρα. Γιὰ τοὺς μαρξιστὲς ποὺ γράφουν μετὰ τὸ 1917 ἡ κόρη τῆς Γαλλικῆς Ἐπανάστασης εἶναι ἡ Ὀκτωβριανὴ Ἐπανάσταση τῆς Ρωσίας.

Τὸ βιβλίο τῶν Φυρέ καὶ Ρισὲ εἰσάγει σὲ αὐτὸ τὸ σχῆμα δύο βασικὲς τροποποιήσεις. Ἡ πρώτη εἶναι ἡ κατάτμηση τῆς Ἐπανάστασης σὲ τρεῖς ξεχωριστὲς ἐπαναστάσεις, σὲ μιὰ ἐπανάσταση τῶν εὐγενῶν ἐναντίον τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας, τῶν ἀστῶν ἐναντίον τῆς φεουδαρχίας καὶ τέλος τῶν ἀγροτῶν ἐναντίον τῶν φεουδαρχῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς μεγάλης γενικῆς ἰδιοκτησίας. Διάκριση περισσοτέρων μερικῶν ἀντιθέσεων ὑπάρχει ἤδη στὸ ἔργο τοῦ Georges Lefebvre, ἀλλὰ ἐκεῖ οἱ ἐπὶ μέρους ἐπαναστάσεις, μαζὶ καὶ τὸ κίνημα τῶν ξεβράκωτων, συγχωνεύονται καὶ δίνουν τὴ μίᾳ ἀστικῆ ἐπανάσταση. Στὸν Φυρέ καὶ Ρισὲ τὰ τρία

4. F. Furet καὶ D. Richet, *La Révolution française*, Παρίσι 1965. Χρησιμοποίησα τὴν ἔκδοση τοῦ 1973.

φαινόμενα διατηροῦν τὴν αὐτονομία τους, πράγμα πὸ ἐπιτρέπει νὰ ἀξιολογηθοῦν μὲ διαφορετικὸ τρόπο. Ἡ σημασία τῆς διάκρισης φαίνεται στὸ δεύτερο νεωτερισμὸ τῶν συγγραφέων: Ἡ κληρονομία τῆς Ἐπανάστασης δὲν θεωρεῖται ἐνιαία καὶ θετική. Ὑπάρχει ἡ «εὐτυχισμένη χρονιά», πὸ ἀνοίγει τὸ φθινόπωρο τοῦ 1789 μὲ τὴν ὀριστικὴ ἐπικράτηση τῶν φιλελεύθερων εὐγενῶν σὲ συνεργασία μὲ τοὺς μετριοπαθεῖς ἀστοὺς καὶ ἀντιδιαστέλλεται ἀπὸ τὴν ἐκτροπὴ τῆς Ἐπανάστασης ἀπὸ τὸ 1791 καὶ ἔπειτα, στὴν ὁποία ὀδηγεῖ ἡ «ἐπαναστατικὴ πλειοδοσία» τῶν ριζοσπαστικότερων ἀπὸ τοὺς ἀστοὺς. Δίπλα σὲ αὐτὲς τὶς δύο σημαντικὲς καινοτομίες ὑπάρχουν ἡσσονες ἀλλαγές κυρίως μὲ τὴ μεγαλύτερη ἔμφαση στὰ πολιτισμικὰ φαινόμενα, πὸ ἀντιμετωπίζονται αὐτὰ καθ' αὐτὰ καὶ ὄχι παρεμπιπτόντως, καθὼς καὶ μὲ τὴν ὑποστήριξη τοῦ γραπτοῦ λόγου ἀπὸ στατιστικὲς καὶ εἰκόνες. Ἐμφανὴς εἶναι ἐπίσης ἡ τάση ἀπομάκρυνσης ἀπὸ τὴν ἀφήγηση τῶν γεγονότων στὴ χρονολογικὴ τους σειρὰ καὶ ἡ ὀργάνωση τῆς ὕλης γύρω ἀπὸ θεματικὰ κέντρα βάρους, χωρὶς ὅμως νὰ ἐπιτυγχάνεται μιὰ ἐνότητα στὴν ἔκθεση τοῦ ὕλικου.

Οἱ ἀποκλίσεις ἀπὸ τὴν ὀρθόδοξη ἱστοριογραφία διευρύνονται καὶ οἱ διαφορὲς ὀργανώνονται σὲ μιὰ ριζικὰ διαφορετικὴ ἐρμηνεία τῆς Γαλλικῆς Ἐπανάστασης στὰ ἄρθρα πὸ δημοσιεύει ὁ Φυρέ γιὰ νὰ ἀπαντήσει στὴν κριτικὴ πὸ ἀσχεῖται στὸ βιβλίο τοῦ 1965<sup>5</sup>. Ἡ κριτικὴ ἐμφανίζεται καθυστερημένα μετὰ τὸ 1968, ὅταν ἀκριβῶς τὸ βιβλίο τῶν Φ.-Ρ. ἀρχίζει νὰ προβάλλεται ὡς μιὰ ἐναλλακτικὴ στὴν «κοινὴ μαρξιστικὴ» ἐρμηνεία τῆς Γαλλικῆς Ἐπανάστασης. Ἡ συνολικὴ ἐρμηνεία τῆς Γαλλικῆς Ἐπανάστασης πὸ διατυπώνει ὁ Φυρέ στὰ ἀπαντητικὰ του ἄρθρα, τῶν ὁποίων ἡ συγγραφὴ κλιμακώνεται ἀπὸ τὸ 1971 ὡς τὸ 1978, στηρίζεται σὲ δύο βάσεις: σὲ μιὰ κοινωνικὴ ἐρμηνεία τῆς Γαλλικῆς Ἐπανάστασης καὶ σὲ μιὰ θεωρίαν τῆς λειτουργίας τῆς λέσχης τῶν Ἰακωβίνων καὶ τῆς ἐσωτερικῆς δυναμικῆς τῆς πολιτικῆς ζωῆς στὴν περίοδο τῆς Τρομοκρατίας. Καὶ τὶς δύο βάσεις ὁ Φυρέ δὲν τὶς κατασκευάζει μόνος του, ἀλλὰ τὶς δανείζεται ρητὰ ἀπὸ προηγούμενους θεωρητικὸς τῆς Ἐπανάστασης, συνδυάζοντάς τες ὅμως γιὰ πρώτη φορὰ σὲ ἐνιαῖο σύστημα.

Τὴν κοινωνικὴ σημασία τῆς Γαλλικῆς Ἐπανάστασης ὁ Φυρέ τὴ δανείζεται ἀπὸ τὸν Alexis de Tocqueville. Εὐγενής, γεροϋσιαστὴς ἐπὶ τῆς Μοναρχίας τοῦ Ἰουλίου καὶ ὑπουργὸς σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς κυβερνήσεις τοῦ Κόμματος τῆς Τάξης στὴ διάρκεια τῆς βραχύβιας Β' Γαλλικῆς Δημοκρατίας, ὁ Τοκβίλ ἀφιέρωσε μεγάλο μέρος τῆς ζωῆς του στὴ μελέτη τῶν καταβολῶν, τῆς λειτουργίας καὶ τοῦ μέλλοντος τῶν σύγχρονων του δημοκρατιῶν<sup>6</sup>. Ὁ Τοκβίλ δὲν ἦταν ἱστορι-

5. F. Furet, *Penser la Révolution française*, Παρίσι 1978. Παραπέμπω στὴν ἔκδοση τῆς σειράς folio/histoire τοῦ Gallimard, Παρίσι 1988.

6. A. de Tocqueville, *La démocratie en Amérique*, 2 τόμοι, Παρίσι 1835 καὶ 1837. Χρησιμοποίησα τὴν ἔκδοση Laffont, Παρίσι 1986. Τοῦ ἴδιου, *L' Ancien Régime et la Révolution*, Παρίσι 1856. Χρησιμοποίησα τὴν ἔκδοση τοῦ Flammarion, Παρίσι 1988.

κός, στόχος του δὲν ἦταν ἡ ἔρμηνεία τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ ἡ ἀνέυρεση κλειδιῶν ποὺ θὰ τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ ἀναλύσει τίς σύγχρονές του καταστάσεις καὶ νὰ προβλέψει τὴν ἐξέλιξή τους. Ἐπὶ τὸν Τοκβίλ ὁ Φυρέ παίρνει τὴ θέση τῆς συνέχειας μεταξύ Παλαιοῦ Καθεστῶτος καὶ Ἐπανάστασης. Σύμφωνα μ' αὐτὴ τὴν ἄποψη ὁ ἐξαστισμὸς τῶν βασικῶν κοινωνικῶν σχέσεων εἶχε συντελεσθεῖ κάτω ἀπὸ τὸ Παλαιὸ Καθεστῶς ὡς συνέπεια τῆς συγκεντρωτικῆς διοικητικῆς πολιτικῆς. Ἡ Ἐπανάσταση συνέχισε καὶ ἐνέτεινε αὐτὴ τὴ συγκεντρωτικὴ πολιτικὴ τοῦ παλαιοῦ καθεστῶτος καὶ ἀπὸ τὴν ἄποψη αὐτὴ εἶναι ἡ συνέχεια καὶ τὸ ἐπιστέγασμά του. Ἡ τομὴ δὲν βρίσκεται στὸ ἐπίπεδο τῆς οἰκονομίας καὶ τῶν βασικῶν κοινωνικῶν σχέσεων, ἀλλὰ στὸ ἐπίπεδο τῆς πολιτικῆς. Γιατὶ ἡ συγκεντρωτικὴ πολιτικὴ τῆς Μοναρχίας καταστρέφοντας τίς προηγούμενες μερικές καὶ παράλληλες κοινωνικὲς ἱεραρχίες (εὐγενεῖς - ὑποτακτικοί, συντεχνίες, ἐπιμελητήρια, τοπικὰ κοινοβούλια, ὅπως ἀποκαλοῦντο τὰ κύρια δικαστήρια τοῦ παλαιοῦ καθεστῶτος, κοινότητες, κ.λ.π.) κατέτμησε τὴν κοινωνία σὲ ἀνεξάρτητες μονάδες ποὺ συνδέονται στὰ πλαίσια νέων κοινωνικῶν συνόλων, τίς σύγχρονες τάξεις, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ἐκφραστοῦν μὲ ἀνάλογους θεσμοὺς στὸ πολιτικὸ ἐπίπεδο. Ἡ πολιτικὴ ἀλλαγὴ, ἡ δημιουργία τῶν νέων πολιτικῶν θεσμῶν ἦλθε, γιατί εἶχαν συντελεσθεῖ σημαντικὲς μεταβολές στὶς ἀντίληψεις τῶν συγχρόνων μὲ τὴ διάδοση τοῦ δημοκρατικοῦ πνεύματος, ποὺ συγκρούετο μὲ τὸ ἀριστοκρατικὸ πνεῦμα. Ἡ Ἐπανάσταση λοιπὸν ἦταν μιὰ πολιτικὴ ἀλλαγὴ ποὺ ὀφείλετο σὲ ἰδεολογικὰ αἷτια, τὰ ὁποῖα αὐτονομήθηκαν μέσα σὲ μιὰ συγκεκριμένη συγκυρία καὶ πραγματοποιήθηκε πάνω σὲ μιὰ σταθερὴ κοινωνικὴ βάση. Αὐτὸ εἶναι τὸ τελικὸ συμπέρασμα ποὺ κρατᾶ ὁ Φυρέ ἀπὸ τὸν Τοκβίλ<sup>7</sup>. Ταυτόχρονα ἐκτιμᾷ ἰδιαίτερα σὲ αὐτὸν τὴν ἀποδέσμευση τῆς ἀντίληψής του γιὰ τὴν Ἐπανάσταση ἀπὸ τὸ προϊόν τῆς συνείδησης τῶν συγχρόνων της. Ἐπιβεβαιώνει δηλαδὴ στὸν Τοκβίλ ἕνα ἀπὸ τὰ λίγα στοιχεῖα ποὺ κρατᾶ ἀπὸ τὸν Μάρξ, δηλαδὴ τὴν κρίση ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κοινωνικῆς δράσης τῶν ἀνθρώπων δὲν εἶναι ἀπαραίτητα ἐκεῖνο ποὺ ἐπιδιώκουν.

Ἄν λοιπὸν τὰ γεγονότα τῆς Ἐπανάστασης ἐκτυλίσσονται σὲ ἕνα ἐπίπεδο αὐτονομημένο σὲ σχέση μὲ τὴν ὕλική βάση τῆς κοινωνίας, στὸ ἐπίπεδο τῆς πολιτικῆς, τότε χρειάζονται ἕνα ἰδιαίτερο σύστημα ἔρμηνείας ποὺ νὰ ἀναφέρεται εἰδικὰ στὸ ἐπίπεδό τους, ἂν δὲν πρόκειται νὰ καταφύγουμε, ὅπως πράγματι ἀρνεῖται νὰ τὸ κάνει ὁ Φυρέ σὲ προσωποπαγεῖς χαρακτηριστικὲς ἔρμηνείες. Αὐτὸ τὸ σύστημα ἔρμηνείας τῶν πολιτικῶν γεγονότων ὁ Φυρέ θεωρεῖ ὅτι τὸ βρίσκει στὸ ἔργο τοῦ Augustin Cochin<sup>8</sup>.

Ὁ ἱστορικὸς Ὠγκυστέν Κοσέν κατήγετο ἀπὸ μιὰ οἰκογένεια μὲ παράδοση στοὺς κύκλους τοῦ καθολικοῦ σοσιαλισμοῦ, στὸν ὁποῖο τὸν ἐντάσσει ὁ Φυρέ. Ὁ

7. F. Furet, *Penser...*, 246-249.

8. ὁ.π., 52-53.

καθολικός σοσιαλισμός στη Γαλλία μετά τὰ μέσα τοῦ 19ου αἰώνα ἐπιδίωκε νὰ λύσει τὸ κοινωνικὸ πρόβλημα μὲ τὴν ὀργανωμένη φιλανθρωπία καὶ μὲ τὴν ἠθικὴ διαπαιδαγώγηση τῶν κατώτερων κοινωνικῶν στρωμάτων, ὥστε αὐτὰ νὰ ἀποδεχθοῦν τὴν ἰσχύουσα τάξη πραγμάτων. Ὁ Κοσέν ἀσχολήθηκε μὲ ὅ,τι θεωροῦσε ὡς τὴν κεντρικὴ περίοδο τῆς Ἐπανάστασης, τὴν περίοδο τῆς Τρομοκρατίας, καὶ προσπάθησε νὰ ἐρμηνεύσει τὴν ἀκατάσχετη δυναμικὴ τῶν πολιτικῶν γεγονότων, τὶς ἀλλεπάλληλες ἐσωτερικὲς συγκρούσεις καὶ ἐκκαθαρίσεις μεταξύ τῶν ἐπαναστατῶν<sup>9</sup>. Ἡ ἀποψή του ἦταν ὅτι μὲ τὴν Ἐπανάσταση ἐπικράτησε σὲ ἐθνικὸ ἐπίπεδο ἓνας τύπος ὀργάνωσης ποὺ ἦταν ἤδη διαδεδομένος, σὲ τοπικὴ κλίμακα, στὴ διάρκεια τοῦ Παλαιοῦ Καθεστώτος: οἱ sociétés de pensée, ὅρος ποὺ θὰ μπορούσε νὰ ἀποδοθεῖ στὰ ἑλληνικὰ ὡς πνευματικὲς ἐταιρεῖες. Ἡ ἔννοια καλύπτει τὶς διαφορὲς λέσχες, τὶς τοπικὲς ἀκαδημίες, τὶς λογοτεχνικὲς ἐταιρεῖες, τὶς τεκτονικὲς στοῆς κλπ., ποὺ πολλαπλασιάστηκαν στὸ δεύτερο μισὸ τοῦ 18ου αἰώνα καὶ τῶν ὁποίων τὰ μέλη συζητοῦσαν διάφορα κοινωνικά, οἰκονομικά, ἐπιστημονικά καὶ φιλοσοφικά ζητήματα. Τὰ μέλη τῶν ἐταιρειῶν διαλέγοντο σὰν ἴσα ἄτομα, ἀπογυμνωμένα ἀπὸ κάθε διαφοροποιητικὸ στοιχεῖο τῆς κοινωνικῆς πραγματικότητας, μὲ στόχο τὴν ἔκφραση ὁμόφωνης γνώμης πάνω στὸ θέμα ποὺ κάθε φορὰ τὰ ἀπασχολεῖ, ἀδιάφορο ποιοῦ ἦταν τὸ περιεχόμενο αὐτῆς τῆς γνώμης. Στὸ δεύτερο μισὸ τοῦ 18ου αἰώνα, ἡ ὁμόφωνη γνώμη τῶν πνευματικῶν ἐταιρειῶν, ἡ «φιλοσοφία» κατὰ τὸν Κοσέν, ἀπλώθηκε καὶ κάλυψε ὅλη τὴν κοινωνία. Στὴ διάρκεια τῆς Ἐπανάστασης ἡ λέσχη τῶν Ἰακωβίνων ἦταν ἡ σὲ ἐθνικὸ ἐπίπεδο ὀλοκληρωμένη μορφή τοῦ πρότυπου τῶν πνευματικῶν ἐταιρειῶν. Ὅπως συνέβαινε μὲ τὰ μέλη τῶν πνευματικῶν ἐταιρειῶν, ἔτσι καὶ στὴ δημοκρατία οἱ πολῖτες θεωροῦνται ἴσοι, μὲ ἀφαίρεση ὅλων τῶν πραγματικῶν στοιχείων ποὺ τοὺς διαφοροποιοῦν στὴν πραγματικότητα. Αὐτὴ ἡ φανταστικὴ ἰσότητα λειτουργεῖ σὲ ἓνα εἰδικὰ ἐπινοημένο ἐπίπεδο, στὴν πολιτικὴ. Στὴν πολιτικὴ αὐτὸ ποὺ ζητεῖται ἀπὸ τὸ λαὸ δὲν εἶναι νὰ ἐκφράσει τὰ ἰδιαίτερα συμφέροντά του, ἀλλὰ νὰ συναινέσει. Μὲ τὴν ψήφο του ἐπικυρώνει ἀπόψεις ποὺ ἔχουν προκατασκευασθεῖ ἐν ἀγνοία του. Ἡ δημοκρατία ἀποτελεῖ μίαν ἀλλοτρίωση τοῦ ἀτόμου στὴν κοινωνία, ἀνάλογη μὲ τὴν ἀλλοτρίωση στὴ θρησκεία. Γιὰ νὰ συμμετάσχει ὁ λαὸς στὴ λειτουργία αὐτοῦ τοῦ ἀλλοτριωτικοῦ συστήματος χρειάζεται τὴ διαμεσολάβηση τῶν εἰδικῶν, τῶν πολιτικῶν.

9. A. Cochin καὶ C. Charpentier, «La campagne électorale en Bourgogne», στὸ περιοδικὸ *L'Action française*, ἀρ. 129 (1904).

A. Cochin, *La crise de l'histoire révolutionnaire*, Taine et M. Aulard, Παρίσι 1909.

—, *La mystique de la libre pensée*, Παρίσι 1920.

— καὶ C. Charpentier, *Les actes du gouvernement révolutionnaire*, Παρίσι 1920.

—, *Les sociétés de pensée et la démocratie, études d'histoire révolutionnaire*, Παρίσι 1922.

—, *La Révolution et la libre pensée*, Παρίσι 1924.

—, *Les sociétés de pensée et la Révolution en Bretagne*, Παρίσι 1925.



Ἰπάρχει λοιπὸν στὸ κέντρο τοῦ συστήματος ἕνας μηχανισμὸς ποὺ διέπεται ἀπὸ τὶς δικές του νομοτέλειες. Ἐποστολὴ τοῦ μηχανισμοῦ εἶναι νὰ κατασκευάζει καὶ νὰ ἐπιβλέπει τὴ διατήρηση τῆς συναίνεσης. Ἀποκλίσεις ἀπὸ τὴ συναίνεση, μετατοπίσεις τοῦ κέντρου τῆς ὁμοφωνίας, ὀδηγοῦν στὴν ἐξουδετέρωση ὄσων δὲν θέλουν νὰ προσαρμοθοῦν. Οἱ ἐκκαθαρίσεις τοῦ πολιτικοῦ προσωπικοῦ ἀνήκουν στὸν τρόπο λειτουργίας τοῦ κεντρικοῦ μηχανισμοῦ, αὐτοὶ ποὺ κινοῦν τὰ νήματα εἶναι μὲ τὴ σειρά τους μαριονέτες.

Ὁ Φυρέ ἀποδέχεται αὐτὴ τὴν ἀνάλυση τοῦ Κοσέν, θεωρεῖ ὅμως ὅτι δὲν ἐξέτασε τὴν ἐκδοχὴ τῆς ἀντιπροσωπευτικῆς δημοκρατίας ποὺ προτάθηκε ὡς ἐναλλακτικὴ λύση, οὔτε τοὺς λόγους ποὺ ὀδήγησαν στὴν ἐπικράτηση τῆς Ἰακωβινικῆς ἐκδοχῆς τῆς ἄμεσης δημοκρατίας. Γιὰ νὰ ἐκφραστοῦμε μὲ τὴν ὀρολογία τοῦ πρώτου του βιβλίου, προσάπτει στὸν Κοσέν ὅτι δὲν μελέτησε τοὺς λόγους ποὺ ἔκαναν νὰ τελειώσει τραγικά, μὲ τὴν ἐκτροπὴ στὴ δημοκρατικὴ πλειοδοσία ἢ εὐτυχισμένη χρονιά τῆς Ἐπανάστασης.

Ὁ Κοσέν εἶναι μία προσωπικὴ ἀνακάλυψη τοῦ Φυρέ καὶ ἡ σχέση ἀνάμεσα στοὺς δύο θεωρητικούς τῆς Ἐπανάστασης, τοῦ σύγχρονου, καὶ ἐκείνου τῶν ἀρχῶν τοῦ 20οῦ αἰῶνα εἶναι ἄμεση. Ἀνάμεσα ὅμως στὸν Τοκβίλ καὶ στὸν Φυρέ μεσολάβησαν πολλοὶ συνεχιστὲς τοῦ Τοκβίλ στοὺς ὁποίους ὁ Φυρέ δὲν ἀναφέρεται ποτέ. Αὐτὴ ἡ ἴδια ἢ μελέτη γιὰ τὸν Τοκβίλ ἀποτελεῖ συμβολὴ σὲ τιμητικὸ τόμο ἀφιερωμένο σὲ ἕνα μεγάλο μελετητὴ τοῦ συγγραφέα τοῦ Παλαιοῦ Καθεστῶτος καὶ τῆς Ἐπανάστασης, στὸν Raymond Aron<sup>10</sup>. Καὶ ὅμως ὁ Ἄρον δὲν ἐμφανίζεται οὔτε σὲ μία ὑποσημείωση. Θὰ προσπαθῆσω λοιπὸν νὰ ἀνιχνεύσω τοὺς ἄμεσους προδρόμους τοῦ Φυρέ, γιὰ τὴν ἢ ἐξακρίβωσή τους θὰ μᾶς βοηθήσει νὰ καταλάβουμε καλύτερα τὶς προθέσεις του. Νομίζω ὅτι ὁ Ἄρον δὲν ἦταν ὁ μόνος ποὺ ὀδήγησε τὸν Φυρέ στὸν Τοκβίλ. Μεσολαβεῖ ἕνας ἄλλος ἱστορικὸς στὴν εἰσαγωγὴ τοῦ ὁποίου στὴ Γαλλία συνέβαλε ὁ Ἄρον. Πρόκειται γιὰ τὸν Πολωνοεβραῖο ἱστορικὸ Jacob Laim Talmon, ποὺ στὴν διάρκεια τοῦ τελευταίου πολέμου κατέφυγε στὴν Ἀγγλία, ὅπου ἐκπόνησε μιὰ διδακτορικὴ διατριβὴ ὑπὸ τὴ διεύθυνση τοῦ ἄγγλου ἱστορικοῦ Alfred Cobban<sup>11</sup>. Στόχος τοῦ Ταλμόν ἦταν νὰ μελετήσῃ τὶς ἱστορικὲς καταβολές τῆς σύγχρονης ὀλοκληρωτικῆς δημοκρατίας, ποὺ στηρίζεται στὸ ἀξίωμα τῆς μιᾶς καὶ μοναδικῆς πολιτικῆς ἀλήθειας καὶ ποὺ ἐπεκτείνει τὴν κυριαρχία τῆς πολιτικῆς πάνω στὸ σύνολο τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Ὁ Ταλμόν πίστευε ὅτι ἕνα τέτοιο καθεστῶς ἐνὸς ἀποκλειστικοῦ τρόπου κοινωνικῆς ὑπαρξῆς, ἀκόμη καὶ ἂν αὐτὸς τείνει πρὸς τὴ μεγιστοποίηση τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς κοινωνικῆς ἀσφάλειας εἶναι ἀσυμβίβαστο μὲ τὴν ἀνθρώπινη ἐλευθερία. Τὶς ρίζες τῶν σύγχρονων ὀλοκληρωτικῶν δημοκρατιῶν πί-

10. F. Furet, «Tocqueville et le problème de la Révolution française», στὸ *Mélanges Aron: Science et conscience de la société*, Παρίσι 1971, 309-343.

11. J.-L. Talmon, *The Rise of Totalitarian Democracy*, Λονδίνο 1952. Χρησιμοποίησα τὴ γαλλικὴ μετάφραση μὲ τίτλο *Les origines de la démocratie totalitaire*, Παρίσι 1966.

στευε ότι τις εντόπισε στην πολιτική φιλοσοφία του ΙΗ' αιώνα. 'Ο επόμενος σταθμός στην πορεία προς τον ολοκληρωτισμό ήταν ο ιακωβινικός αυτοσχεδιασμός στη διάρκεια της Τρομοκρατίας και η θεωρία αποκρυσταλλώθηκε με τον Baboeuf. Οι προπάτορες της ολοκληρωτικής δημοκρατίας είναι με τη σειρά Ρουσώ, Ροβεσπιέρος, Μπαμπέφ. 'Η ολοκληρωτική δημοκρατία προέρχεται από τη σύνθεση της ιδέας της φυσικής τάξης με τη ρουσσοική ιδέα της γενικής βούλησης, που μετατρέπει τον όρθολογισμό σε πίστη<sup>12</sup>.

Περιορίζοντας την ανάλυσή του στο επίπεδο των φιλοσοφικών ιδεών που τις θεωρούσε ως το αίτιο των πολιτικών αλλαγών, ο Ταλμόν θυμίζει την προσέγγιση της Γαλλικής Έπανάστασης από τον Τοκβίλ. Στο βιβλίο του πρότασε μάλιστα ένα απόσπασμα του Τοκβίλ, στο οποίο ο θεωρητικός του 19ου αιώνα προφητεύει μια αποκαλυπτική εικόνα ολοκληρωτικής δημοκρατίας. Στο έργο του Ταλμόν ο Τοκβίλ διασταυρώθηκε με την αγγλική παράδοση της κριτικής στη Γαλλική Έπανάσταση. 'Η παράδοση αυτή ξεκίνησε ένα χρόνο μετά την έκρηξη της Έπανάστασης με το έργο του Edmund Burke *Reflections on the Revolution in France*<sup>13</sup>. 'Ο Μπέρκ κατεδίκαζε την πλήρη καταστροφή των φεουδαλικών θεσμών και του κύρους της εκκλησίας, γιατί τα θεωρούσε απαραίτητα στοιχεία της σύγχρονης κοινωνίας και πρόβλεπε την επίθεση της Έπανάστασης έναντι της ελεύθερης οικονομίας, για την άκμη της οποίας είναι αναγκαίοι οι φεουδαλικοί θεσμοί και η θρησκεία. 'Ο καθηγητής του Ταλμόν, ο Κόμπαν, είχε ξεκινήσει τη σταδιοδρομία του ακριβώς με μια μελέτη πάνω στον Μπέρκ<sup>14</sup>. Τα επόμενα έργα του ασχολούνται με την πολιτική θεωρία του Ρουσώ και με την ιστορία και θεωρία της δικτατορίας<sup>15</sup>. 'Ο Κόμπαν έδειξε στον Ταλμόν την κατεύθυνση, αλλά ο μαθητής προχώρησε σε ριζικώς διαφορετικά συμπεράσματα. 'Ενώ ο Κόμπαν απήλλασσε τον Ρουσώ από την κατηγορία των ολοκληρωτικών τάσεων και, γράφοντας μέσα στον τελευταίο πόλεμο, αξιολογούσε το σοβιετικό καθεστώς θετικά σε σχέση με το ναζισμό<sup>16</sup>, ο Ταλμόν, στην εποχή του ψυχρού πολέμου, επανασυνδέθηκε με την κριτική του Μπέρκ σχετικά με την πολιτική φιλοσοφία του 18ου αιώνα και απέδωσε αποκλειστικά στα κομμουνιστικά καθεστώτα το χαρακτηρισμό του ολοκληρωτισμού, που άρχικά στη διάρκεια του μεσοπολέμου αναφέρετο κυρίως στο φασισμό και στο ναζισμό. 'Ο Κόμπαν είναι ο πρώτος που άμφισβήτησε με πραγματολογικά στοιχεία τη θεωρία για τον άστικό χαρακτήρα της Γαλλικής Έπανάστασης

12. J.-L. Talmon, *ό.π.*, 17.

13. E. Burke, *Reflections on the Revolution in France*, Λονδίνο 1790. Χρησιμοποίησα την έκδοση του J.G.A. Pocock στο Hackett Publishing Company, Indianapolis Cambridge 1987.

14. A. Cobban, *Edmund Burke and the Revolt against the Eighteenth Century*, Λονδίνο 1929.

15. A. Cobban, *Rousseau and the Modern State*, Λονδίνο 1934 και του ίδιου, *Dictatorship its History and Theory*, Λονδίνο 1943.

16. A. Cobban, *Dictatorship...*, 20.

επικαλούμενος τις άμφισημίες τόσο του Παλαιού Καθεστώτος όσο και της μετεπαναστατικής κοινωνίας και οικονομίας. Τις άντιρρήσεις του τις διατύπωσε για πρώτη φορά στον έναρκτήριο λόγο, που έξεφώνησε άναλαμβάνοντας την έδρα της Γαλλικής ιστορίας στο Πανεπιστήμιο του Λονδίνου, στον όποιο έδωσε τον προκλητικό τίτλο «'Ο μύθος της Γαλλικής 'Επανάστασης»<sup>17</sup>. Πιο κοντά στο έμπειρικό ύλικό, οι άντιρρήσεις του Κόμπαν κλώνισαν πολύ περισσότερο τη «μαρξιστική κοινή» από τα γενικά σχήματα του Φυρέ και προκάλεσαν στο έργο του τελευταίου μείζονος έκπροσώπου αυτής της έρμηνευτικής κατεύθυνσης, του Albert Soboul, γόνιμες άναθεωρήσεις και διευκρινήσεις.

Τό έρώτημα είναι γιατί ό Φυρέ δέν άναφέρει τον Ταλμόν ούτε κανένα άλλο από τους προηγούμενούς του διανοητές. Μόνο μία παραπομπή στον Κόμπαν ύπάρχει σέ ένα από τα άρθρα με τα όποια άπαντά στην κριτική της μαρξιστικής σχολής. Θα ύποστήριζα ότι πέρα από τη μίμηση του «άριστοκρατικού» στυλ του Τοκβίλ, ό άλλος λόγος για τον όποιο ό Φυρέ άποφεύγει νά μνημονεύσει τους σύγχρονούς του είναι ότι δέν θέλει νά έμπλακει σέ μια πολιτική συζήτηση που τη θεωρεί πλέον κλειστή. 'Απαντώντας τό 1971 σ' ένα μαθητή του Σομπούλ, τον Claude Mazauric, ύποστήριζε ότι ή συζήτηση για τη Γαλλική 'Επανάσταση δέν έχει πλέον καμιά σύγχρονη πολιτική σημασία, άφου όλες οι πολιτικές δυνάμεις της Γαλλίας άποδέχονται τα κεκτημένα της 'Επανάστασης και της Δημοκρατίας. 'Η ήττα του φασισμού στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο σήμαινε και την ολοκληρωτική ήττα και έξαφάνιση της πολιτικής παράταξης που άρνήθηκε την 'Επανάσταση<sup>18</sup>. "Αν αυτός καταλήγει στο συμπέρασμα ότι ή μήτρα που έξγαλε τη Γαλλική 'Επανάσταση δέν μπορεί νά βγάλει μια νέα που θα την ύπερβεί, αυτό είναι ένα θεωρητικό συμπέρασμα που προκύπτει από την άνάλυση των ιστορικών δεδομένων και όχι μια πολιτική βέση. Φαίνεται νά έμπνέεται από την περασμένη μαρξιστική του έμπειρία για νά ίσχυρισθεί ότι ή ύπεροχή της «πολιτικής» ούσιαστικά θέσης του ενάντια στις θέσεις των μαρξιστών ιστορικών δέν είναι πολιτική, άλλα έπιστημονική. Οι ένδιάμεσοι όμως κρίκοι ανάμεσα στον Τοκβίλ και αυτόν έγγράφουν ρητά ή σιωπηρά την έρμηνευτική τους προσπάθεια σέ μια πολιτική προοπτική.

'Ο Ταλμόν, που είδαμε ότι συνδύασε την άγγλική με τη γαλλική παράδοση της κριτικής στη Γαλλική 'Επανάσταση, γράφοντας στην περίοδο του ψυχρού πολέμου δήλωνε ρητά ότι ό άγώνας μεταξύ της φιλελεύθερης και της ολοκληρωτικής δημοκρατίας, που άρχισε στα τέλη του 18ου αιώνα και του όποίου ήθελε νά μελετήσει τις πρώτες φάσεις, άποτελούσε ατό κρίσιμο ζήτημα της εποχής μας»<sup>19</sup>. "Όπως οι μαρξιστές, έβλεπε τα τελευταία 150 χρόνια ως μια

17. A. Cobban, *The Myth of the French Revolution*. An Inaugural Lecture delivered at the University College, Λονδίνο, 6 Μαΐου 1954, Λονδίνο 1955.

18. F. Furet, *Penser...*, 134-5.

19. J.-L. Talmon, *δ.π.*, 11.

πορεία προς τὸ σοσιαλισμό, με τὴ διαφορὰ ὅτι τὴν ἔκβασή της δὲν τὴ θεωροῦσε ἀναπόφευκτη καὶ τὴν ἀξιολογοῦσε ἀρνητικά. Σὲ ἓνα δεύτερο τόμο ὑποσχόταν νὰ δεῖ τὴν πορεία τῆς ὀλοκληρωτικῆς δημοκρατίας στὴν Ἐνατολικὴ Εὐρώπη καὶ στὴν Ἄπω Ἐνατολή, ἐκεῖ δηλαδὴ ὅπου ἐπικράτησαν κομμουνιστικὰ καθεστῶτα. Ὁ τόμος αὐτὸς δὲν ἐκδόθηκε ποτέ. Τὸ δεύτερο βιβλίο τοῦ Ταλμόν, ποὺ μεταφράσθηκε καὶ στὰ γαλλικά, μπορεῖ στὴν καλύτερη περίπτωσι νὰ θεωρηθεῖ, ἡ ἐμβρυώδης μορφή τοῦ ἔργου ποὺ ἀναγγέλετο τὸ 1952<sup>20</sup>. Πρόκειται γιὰ μιὰ ἀσήμαντη μελέτη, ποὺ δὲν μνημονεύεται στὴ βιβλιογραφία τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐπαναστάσεων, ἀλλὰ ποὺ διαθέτει τὸ ἐνδιαφέρον στοιχεῖο νὰ περιέχει σὲ κατάστασι παροξυσμοῦ ὀρισμένες ἔμμονες ιδέες τοῦ Ταλμόν, ποὺ ἦταν τότε καθηγητῆς πανεπιστημίου στὸ Ἰσραήλ, οἱ ὁποῖες ὑπῆρχαν ἤδη στὴν πρώτη του ἐργασία, ἀναδεικνύοντας με αὐτὸ τὸν τρόπο τὴν πορὰ τῆς βασικῆς του ἀνάλυσις. Στὸ τέλος τοῦ βιβλίου, ὁ Ταλμόν ξεχωρίζει ἀπὸ ὅλη τὴν ἐπαναστατικὴ περίοδο τοῦ 1848-1849 δύο γεγονότα, ποὺ βάρυναν κατ' ἐκείνον πάνω στὴν κατοπινὴ ἐξέλιξι τῆς Εὐρώπης. Τὸ πρῶτο ἦταν ἡ προσάρτησι τῆς Καλιφόρνιας στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες καὶ τὸ δεύτερο ἡ προσχώρησι τοῦ Alexander Herzen στὸ σοσιαλιστικὸ κίνημα, τῆς ὁποῖας τὶς συνέπειες τὶς περιέγραφε στὶς καταληκτικῆς φράσεις τοῦ βιβλίου του με τὶς ἐξῆς λέξεις ποὺ δανειζέτο ἀπὸ ἓνα ἰσπανὸ ἀντιδραστικὸ τοῦ 19ου αἰῶνα: «Οἱ σλαβικὲς ράτσες στὶς σχέσεις τους με τὴ Δύσι δὲν ἀποτελοῦν αὐτὸ ποὺ οἱ Τεῦτονες ὑπῆρξαν γιὰ τὴ Ρωμαϊκὴ αὐτοκρατορία [...]. Ἡ Ρωσία θὰ ρουφήξει τὸ δηλητήριο, ποὺ μολύνει ἤδη τὴν ξεπεσμένη Εὐρώπη. Ἡ ἴδια παρακμὴ θὰ τὴ διαφθείρει [...]. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ πει τὴν ἐπίδρασι ποὺ εἶχε πάνω στοὺς Ρώσους, ποὺ προετοιμαζαν τὴν Ἐπανάστασι τοῦ 1917, ἡ μεταστροφὴ τῶν αἰσθημάτων τοῦ μεγάλου δημοσιογράφου» [σ.σ. τοῦ Herzen]<sup>21</sup>.

Ὁ Ρεϊμόν Ἀρόν προωθώντας τὴν ἔκδοσι τοῦ Ταλμόν στὰ γαλλικά τὸ 1966 τὴν ἐντάσσει σὲ μιὰ παρόμοια πολιτικὴ προοπτικὴ. Τὸ βιβλίο ἐκδίδεται στὴ σειρά «Ἐλευθερία τοῦ Πνεύματος» ποὺ διευθύνει ὁ Ἀρόν στὶς ἐκδόσεις Calman-Lévy καὶ ὅπου φιλοξενεῖται ἀνάμεσα σὲ ἄλλους ὁ στρατηγικὸς τοῦ ψυχροῦ πολέμου Georges Kennan, ὁ τότε βραβευμένος τῆς Ἀτλαντικῆς Κοινότητος καὶ σημερινὸς νομπελίστας τῆς οἰκονομίας Maurice Allais, ὁ Arthur Koestler, ὁ Richard Löwenthal κ.ἄ.<sup>22</sup>

20. J.-L. Talmon, *Romantisme et Révolte. L'Europe entre 1815 et 1848*, Παρίσι 1968. Ἡ ἀγγλικὴ ἔκδοσι κυκλοφόρησε τὸ 1967.

21. J.-L. Talmon, *ἔ.π.*, 194-6.

22. Στὴ σειρά αὐτὴ εἶχαν ἐκδοθεῖ πρὶν ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ Ταλμόν τὸ 1966 τὰ ἐξῆς: M. Allais, *L'Europe unie, route de la prospérité* (Μέγα Βραβεῖο τῆς Ἀτλαντικῆς Κοινότητος): H. Arendt, *Condition de l'homme moderne*: R. Aron, *Espoir et peur du siècle*: τοῦ ἴδιου ἐπίσης, *L'Opium des intellectuels*, *Immuable et changeante*, *Paix et guerre entre les nations*, καθὼς καὶ *Essai sur les libertés*: R. G. Kennan καὶ ἄλλοι, *Colloque de Rheinfelden*: J. Burnham, *Contenir ou libérer?*: τοῦ ἴδιου, *Pour la domination mondiale*, καθὼς καὶ *Pour vaincre l'impérialisme soviétique*: V. Bush, *Les*

Ἡ ἀποσιώπηση τῶν πολιτικῶν συμφραζομένων ἐξηγεῖ καὶ τὴν ἔλλειπτική τοποθέτηση τοῦ πιὸ ἀγνωστου Κοσέν μέσα στὴν ἐποχὴ του. Ὁ Φυρέ ἀρκεῖται γιὰ νὰ προσδιορίσει τὸ στίγμα του στὴν ἀναφορὰ στὸν καθολικὸ σοσιαλισμὸ τῆς οἰκογένειας Κοσέν, στὸ ἔργο τοῦ Taïne καὶ στὶς διαφορὲς πού ξεχωρίζουν τὸν Cochín ἀπὸ ἄλλους ἐχθρικούς πρὸς τὴν ἐπανάσταση ἱστορικούς τοῦ λήγοντος 19ου αἰῶνος. Μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο τὸν τοποθετεῖ ἔξω καὶ πᾶνω ἀπὸ τὰ πολιτικὰ ρεύματα τοῦ τέλους τοῦ 19ου καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ 20οῦ αἰῶνα. Μόνον σὲ ἕνα σημεῖο, σχετικὰ μὲ τὴ θεωρία τοῦ «μηχανισμοῦ» τῆς πολιτικῆς ὀργάνωσης, ὁ Φυρέ ἀναφέρει παρεπιπτόντως ὅτι «ὁ Κοσέν συναντᾷ ἐδῶ ἕνα πνευματικὸ ρεῦμα πού ἐκφράζουν αὐτὴ τὴν ἐποχὴ οἱ Michels καὶ Ostrogorski»<sup>23</sup>. Ἡ πρόταση αὐτὴ δὲν εἶναι μόνον ἀόριστη, ἀλλὰ καὶ ἐσκεμμένα ἀνακριβής. Ἡ ἀοριστία ἀφορᾷ τὸ χαρακτηρισμὸ τοῦ πνευματικοῦ ρεύματος στὸ ὁποῖο ἀνήκουν οἱ Μίχελς καὶ Ὁστρογκόρσκι. Ἄγνωστοι, σήμερα, οἱ δύο αὐτοὶ πολιτειολόγοι γνώρισαν σημαντικὴ ἀπήχηση στὶς ἀρχὲς τοῦ 20οῦ αἰῶνα. Καθηγητὴς στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Τορίνο ὁ Ρομπέρτο Μίχελς ἀνέπτυξε δραστηριότητα σὲ εὐρωπαϊκὴ κλίμακα δημοσιεύοντας ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ἰταλία, στὴ Γερμανία καὶ τὴ Γαλλία. Ἐπικριτὴς τῆς κοινοβουλευτικῆς δημοκρατίας καὶ τῶν πολιτικῶν κομμάτων<sup>24</sup>, ὑποστήριξε πρὶν ἀπὸ τὸν Α΄ Παγκόσμιον Πόλεμον τὴ χρῆση τῆς εὐγονικῆς ὡς μέσου κοινωνικῆς πολιτικῆς, μὲ τρόπο πού θυμίζει τὴ *Rassenhygiene*<sup>25</sup>, γιὰ νὰ προσχωρήσει τελικὰ στὸν ἰταλικὸ φασισμό<sup>26</sup>. Ἐπικριτὴς τῆς λειτουργίας τῶν πολιτικῶν κομμάτων στὶς ἀστικές δημοκρατίες καὶ τῆς ὑπερβολικῆς κατ' αὐτὸν ἰσχὺς τῶν πολιτικῶν μηχανισμῶν ἦταν καὶ ὁ Μωϊσέι Γιακόβλεβιτς Ὁστρογκόρσκι, τοῦ ὁποῖου τὸ κύριον ἔργο γνώρισε δύο ἐκδόσεις στὴ Γαλλία πρὶν τὸν Α΄ Παγκόσμιον Πόλεμον<sup>27</sup>. Μὲ ἀφετηρία τὶς παρατηρήσεις τοῦ Τοκβίλ γιὰ τοὺς κινδύνους πού ἐγκυμονεῖ γιὰ τὴν ἀτομικὴ ἐλευθερία μιὰ δημοκρατία ὅπως ἡ ἀμερικανικὴ, πού παρέχει πλήρη πολιτικὰ δικαιώματα στὸ σύνολο τοῦ (ἀνδρικοῦ, λευκοῦ) πληθυσμοῦ, ὁ ὁποῖος ἀντιμετωπίζεται ὡς ἀδιαμόρφωτη καὶ ἀπειλητικὴ μάζα, ὁ Ὁστρογκόρσκι προχώρησε σὲ μιὰ διεισδυτικὴ ἀνάλυση τῶν ἀτελειῶν τῆς κοινοβουλευτικῆς δημοκρατίας. Στὸ κέντρο τῆς ἀνάλυσής του

*armes d'aujourd'hui et de demain*: B. D. Wolfe, *La jeunesse de Lénin*: M. Sperber, *Le tallon d'Achille*: A. Koestler, *L'ombre du dinosaure*: A. Bevan, *Pour vaincre la peur*, καθώς καὶ ἔργα τῶν R. Löwenthal, J. K. Galbraith καὶ L. Poliakov.

23. F. Furet, *ὁ.π.*, 277.

24. R. Michels, *Les partis politiques. Essai sur les tendances oligarchiques des démocraties*, Παρίσι 1914.

25. R. Michels, *Probleme der Sozialphilosophie*, Λειψία 1914, 53.

26. Γιὰ τὴν τυπικὴ πορεία τοῦ Μίχελς ἀπὸ τὸ σοσιαλισμὸ στὸ φασισμό βλ. Z. Sternhell, *La droite révolutionnaire. Les origines françaises du fascisme, 1885-1914*, Παρίσι 1978, 328-330.

27. M. Ostrogorski, *La démocratie et l'organisation des partis politiques*, Παρίσι 1903. Δεύτερη ἀναθεωρημένη ἐκδοση, Παρίσι 1912.

τοποθετεί τὰ συμπτώματα ύπονόμευσης τῆς δημοκρατίας ἀπὸ τοὺς κομματικούς «μηχανισμούς». Ὁ κομματικός «μηχανισμός» τοῦ Ὀστρογκόρσκι θυμίζει τὴ «Μηχανή» τῶν Ἰακωβίνων στὸ ἔργο τοῦ σύγχρονου του Κοσέν. Σὲ ἀντίθεση μὲ τὸν Μίχελς ὁ Ὀστρογκόρσκι ὅμως ἀπέρριπτε τὴν ὀργανικὴ θεωρία τοῦ κράτους καὶ τὸν κορπορατισμό. Οἱ προτάσεις του γιὰ τὴν ἔξοδο ἀπὸ αὐτὸ πού θεωρεῖ τὴν κρίση τῆς κοινοβουλευτικῆς δημοκρατίας παραμένουν τελικὰ μέσα στὰ πλαίσια τοῦ συστήματος, παρὰ τὴν ὑποστήριξη τῆς ἀρχηγικῆς ἀρχῆς καὶ τὴν ἀποδοχὴ ὡς φυσιολογικῆς τῆς ἀνισότητος ἀνάμεσα στοὺς πολίτες. Φυσικὰ τὸ «πνευματικὸ ρεῦμα» πού ἀναφέρει ὁ Φυρέ, δὲν περιορίζεται σὲ αὐτὰ τὰ δύο ὀνόματα, ἀλλὰ εἶναι πολὺ εὐρύτερο καὶ γνωστὸ ὡς ἡ θεωρητικὴ ἔκφραση τῆς γαλλικῆς ἐπαναστατικῆς δεξιᾶς, τὰ κύρια θέματα τῆς ὁποίας υἱοθετήθηκαν καὶ ἀναπτύχθηκαν ἀπὸ τὸ γαλλικὸ φασισμὸ τοῦ μεσοπολέμου<sup>28</sup>. Ὁ Ὀγκυστέν Κοσέν δὲν συναντᾷ, ἀλλὰ ἀνήκει σὲ αὐτὸ τὸ πολιτικὸ καὶ ὄχι μόνον πνευματικὸ ρεῦμα. Ὁ Φυρέ ἀποσιωπᾷ ὅλους τοὺς δεσμοὺς τοῦ Κοσέν μὲ τοὺς ἰδεολογικοὺς καὶ πολιτικοὺς προδρόμους τοῦ γαλλικοῦ φασισμοῦ καὶ ἀρκεῖται στὸν παραπλανητικὸ συσχετισμὸ του μὲ τὸν καθολικὸ σοσιαλισμὸ, μὲ μόνον στοιχεῖο γιὰ τὴν τεκμηρίωσή του τὴν κοινωνικὴ δράση στὰ μέσα τοῦ 19ου αἰῶνα τοῦ μεγάλου γιατροῦ Ὀγκυστέν Κοσέν, πού ἦταν ὁ παπoὺς τοῦ ἱστορικοῦ καὶ πού ἀνῆκε στὸ ρεῦμα τοῦ καθολικοῦ σοσιαλισμοῦ. Ὑπάρχουν ὅμως ἄλλα, σημαντικότερα στοιχεῖα γιὰ τὴ σωστότερη κατάταξη τοῦ Ὀγκυστέν Κοσέν τοῦ νεότερου σὲ κάποιον πολιτικὸ καὶ ἰδεολογικὸ ρεῦμα. Σὲ αὐτὰ ἀνήκει τὸ γεγονός ὅτι ἡ πρώτη ἐργασία τοῦ ἱστορικοῦ Κοσέν δημοσιεύθηκε στὸ θεωρητικὸ ὄργανο τῆς μοναρχικῆς γαλλικῆς ἄκρας δεξιᾶς, τὴν «L' Action Française»<sup>29</sup>. Τὸ ἐπόμενο ἔργο του τὸ ἔστειλε μὲ ἰδιόγραφη ἀφιέρωση στὸν ἡγέτη τῆς ἐθνικιστικῆς δεξιᾶς Maurice Barrès<sup>30</sup>. Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ συγγραφέα στὶς μάχες τοῦ Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου οἱ ἐκδότες τῶν καταλοίπων του στέλνουν καὶ αὐτοὶ ἕνα ἀντίτυπο μὲ ἀφιέρωση στὸν «ἀφοσιωμένο του φίλο» Μωρίς Μπαρές<sup>31</sup>. Πρόκειται ἀσφαλῶς γιὰ «ἐπονεῖδιστες» συγγένειες πού καλὸν εἶναι νὰ ἀποσιωποῦνται ἀπὸ τὴ φιλελεύθερη ἐρμηνεία τῆς Γαλλικῆς Ἐπανάστασης. Τὸ παράξενο ὅμως εἶναι ὅτι,

28. Z. Sternhell, *La droite révolutionnaire...*, καὶ τοῦ ἴδιου, *Ni droite ni gauche. L' idéologie fasciste en France*, Παρίσι 1983.

29. A. Cochin καὶ C. Charpentier, «La campagne électorale en 1789 en Bourgogne», *Action Française*, ἀρ. 129 (1911).

30. A. Cochin, *La crise de l' histoire révolutionnaire*, Taine et M. Aulard, Παρίσι 1909. Τὸ ἀντίτυπο μὲ τὴν ἀφιέρωση βρίσκεται στὴ συλλογὴ Μπαρές πού φυλάσσεται στὴν Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη στὸ Παρίσι καὶ ἔχει τὸν ταξινομικὸ ἀριθμὸ Z. Barrès 17774.

31. Πρόκειται γιὰ τὸ *Les sociétés de pensée et la démocratie, études d'histoire révolutionnaire*, Παρίσι 1922, πού φέρει τὴν ἐξῆς ἀφιέρωση τῆς μητέρας τοῦ Κοσέν: «à M. Barrès son dévoué ami». Τὸ ἀντίτυπο βρίσκεται στὴ συλλογὴ Μπαρές τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης μὲ ταξινομικὸ ἀριθμὸ Z. Barrès 17777.

ἀπ' ὅσο γνωρίζω, δὲν ἔχουν ἐπισημανθεῖ ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους τοῦ Φυρέ.

Ἄλλὰ ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὶς καταβολές τῆς ἀνάλυσης τοῦ Φυρέ, ἡ συζήτηση γύρω ἀπὸ τὴν προσέγγισή του παίρνει ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή καὶ παρὰ τὶς διαμαρτυρίες του μιὰ πολιτικὴ χροιά. Δὲν εἶναι τυχαῖο ὅτι, ὅταν ἡ ἀντιπαράθεση φτάνει σὲ ἓνα πρῶτο ἀποκορύφωμα στὴ δεκαετία τοῦ 1970, στὴν πολιτικὴ κονίστρα τῆς Γαλλίας συγκρούονται ἡ προσπάθεια ὑπέρβασης τοῦ συστήματος μέσω τοῦ κοινοῦ προγράμματος τῆς ἀριστερᾶς μετὰ τὴν προσπάθεια συνασπισμοῦ στοὺς κόλπους μιᾶς ἐκσυγχρονισμένης καὶ διευρυμένης κεντροδεξιᾶς τῶν δύο Γάλλων στοὺς τρεῖς, γιὰ νὰ πορευθοῦν τὴ μέση ὁδὸ τῆς ὀρθοφροσύνης, ἐπανέκδοση τοῦ φιλελευθερισμοῦ τῆς Μοναρχίας τοῦ Ἰουλίου<sup>32</sup>. Μὲ τοὺς ὅρους τῆς Γαλλικῆς Ἐπανάστασης, τὸ ζήτημα ποὺ μπαίνει τότε στὴ Γαλλία εἶναι, ἂν ἡ πολιτικὴ ἰσονομία θὰ συμπληρωθεῖ μετὰ τὴν οἰκονομικὴ ἰσότητα, ποὺ θὰ ἐπιτευχθεῖ μετὰ ἀνακατανομητικὲς εἰσοδηματικὲς πολιτικὲς καὶ μετὰ μεγαλύτερο κοινωνικὸ ἔλεγχο στὰ μέσα παραγωγῆς, ἢ ἂν ὀριακὲς βελτιώσεις στὴν κατανομὴ ἑνὸς συνεχῶς διογκούμενου ἐθνικοῦ προϊόντος θὰ κάνουν ἀποδεκτὴ γιὰ τὸ μεγαλύτερο τμῆμα τοῦ πληθυσμοῦ τὴ μονιμότητα τῆς οἰκονομικῆς ἀνισότητος μεταξὺ πολιτικᾶ ἰσοδύναμων ἀτόμων. Τὸ ἐρώτημα αὐτὸ εἶναι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἰδιαίτερα ἐπίκαιρο, γιὰτὶ ἡ γαλλικὴ κοινωνία δὲν ἔχει ἀκόμα ἀφομοιώσει τὶς μεταπολεμικὲς ἀλλαγές μετὰ τὴν ἔνταση τῆς κοινωνικοποίησης τῆς παραγωγῆς καὶ τὴν μετατόπιση τοῦ ἐνεργοῦ πληθυσμοῦ ἀπὸ τὸν ἀγροτικὸ τομέα πρὸς τὴ μεταποίηση καὶ τὶς ὑπηρεσίες.

Ἡ διάδοση τῆς νέας ἀντίληψης γιὰ τὴ Γαλλικὴ Ἐπανάσταση εὐνοήθηκε, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὶς ἄμεσες πολιτικὲς σκοπιμότητες, ἀπὸ μιὰ γενικὴ στροφὴ τῆς ἱστοριογραφίας ποὺ κάνει τὴν προσέγγιση τοῦ Φυρέ νὰ φαίνεται πιὸ σύγχρονη ἀπὸ τὴν ὀρθόδοξη μαρξιστικὴ ἐρμηνεία. Ἡ υἱοθέτηση τῆς συνέχειας τῶν κοινωνικοοικονομικῶν δομῶν κάτω ἀπὸ τὸ Παλαιὸ Καθεστῶς καὶ τὰ μετεπαναστατικὰ καθεστῶτα ταιριάζει μετὰ τὶς ἀναλύσεις τῆς μακρᾶς διάρκειας ποὺ θέτουν τὴν ἔμφαση στὶς συνέχειες καὶ ὄχι στὶς τομές. Στὰ τέλη τῆς δεκαετίας τοῦ 1970, ἡ τομὴ τοῦ τέλους τοῦ 18ου αἰῶνα ἀμφισβητεῖται καὶ γιὰ τὴν οἰκονομικὴ διαδικασίαν τῆς ἀνάπτυξης τοῦ καπιταλισμοῦ. Ἡ νέα ἱστοριογραφία ἀμφισβητεῖ τὴν ὑπαρξὴ καὶ τῶν δύο σκελῶν τῆς «διπλῆς ἐπανάστασης» τοῦ τέλους τοῦ 18ου αἰῶνα. Ἡ προσέγγιση ποὺ εἰσηγεῖται τότε ὁ ἀμερικανὸς Mendels καὶ ποὺ στὴν Εὐρώπη ἀνατρέχει στὰ σχήματα τοῦ Werner Sombart, ὑποκαθιστᾷ τὴν ἔννοια τῆς πρωτοεχθιομηχάνισης στὴν ἔννοια τῆς βιομηχανι-

32. Ὁ τότε Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας V. Giscard d'Estaing ἦταν ὁ ἐπίσημος ἐκφραστής αὐτῆς τῆς πολιτικῆς τῆς μέσης ὁδοῦ καὶ τῆς ἀστικῆς κοινῆς λογικῆς, βλ. σχετικὰ V. Giscard d'Estaing, *Democratie française*, Παρίσι 1976· ἐπίσης τοῦ ἴδιου, *Deux français sur trois*, Παρίσι 1984.

κῆς ἐπανάστασης<sup>33</sup>. Ἀπό τήν ἄλλη μεριά, ἡ ἐστίαση τῆς ἀνάλυσης πάνω στίς θεωρίες καί τίς ἰδεολογίες συμβαδίζει με τήν τάση πού προτιμᾷ τήν ἀνάλυση πολιτισμικῶν καί διανοητικῶν φαινομένων ἀπό τή μελέτη τῆς ὑλικῆς βάσης τῆς κοινωνίας.

Οἱ βαθύτερες κοινωνικῆς ἐξελίξεις, ἡ πολιτικῆ συζήτηση καί οἱ γενικότερες τάσεις τῆς ἱστοριογραφίας συνέβαλαν, ἡ κάθε μία ἀπό τήν πλευρά της, στήν ἐδραίωση τῆς νέας ἐρμηγείας τῆς Γαλλικῆς Ἐπανάστασης. "Ὅ,τι στήν ἀρχή ἀντιμετωπίσθηκε ὡς αἴρεση, εἶναι σήμερα ἡ κυρίαρχη ἀποψη, ἂν καί ὄχι ἡ μοναδική. Ὁ ἴδιος ὁ Φυρέ ἀρνεῖται ὅτι ἡ ἐκδοχή τῆς Γαλλικῆς Ἐπανάστασης, στίς ὁποίας τή διαμόρφωση συνέβαλε ἀποφασιστικά, εἶναι ἡ κυρίαρχη καί ὑπενθυμίζει τὰ ἰσχυρὰ ἐρείσματα πού διαθέτει ἀκόμα ἡ ἀντίπαλη σχολή στά πανεπιστήμια, ὑπερβάλλοντας ὅμως τή σημασία τους καί κυρίως ἀποδίδοντας σέ λάθος αἰτίες τή διατήρησή τους<sup>34</sup>. Στήν πραγματικότητα ἡ νέα ἐκδοχή τῆς Ἐπανάστασης μπορεῖ νά μὴν ἐκτόπισε ἐντελῶς ἀπό τὰ πανεπιστήμια τοὺς λειτουργοὺς τῆς «μαρξιστικῆς κοινῆς», μονοπωλεῖ ὅμως τήν Ἀνώτατη Σχολή Κοινωνικῶν Ἐπιστημῶν πού ἄμεσα ἤ ἔμμεσα, με τὸ περιοδικὸ *Annales* καί τή συνεργασία τοῦ τύπου, καθορίζει τὸ τί θεωρεῖται σύγχρονη τάση στήν ἱστοριογραφία στή Γαλλία καί ἔξω ἀπό αὐτή. Ἄν πιστέψουμε μία σφυγμομέτρηση, 82% τῶν καθηγητῶν ἱστορίας στή Μέση Ἐκπαίδευση στή Γαλλία δὲν δέχονται ὅτι ἡ Ἐπανάσταση πρέπει νά ἀντιμετωπίζεται, σύμφωνα με τήν περίφημη ἔκφραση τοῦ Κλεμανσώ τοῦ 1881, «en bloc», σὰν ἓνα μονολιθικὸ δηλαδὴ σύνολο, χωρὶς διάκριση ἀρνητικῶν καί θετικῶν πλευρῶν<sup>35</sup>. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς σφυγμομέτρησης δὲν ἀποτελεῖ ἀσφαλὴ ἀπόδειξη γιὰ τήν ἐπιβολὴ τῆς νέας ἐρμηγείας, συνιστᾷ ὅμως ἰσχυρὴ ἔνδειξη γιὰ τήν ὑποχώρηση τῆς προηγούμενης. Μετὰ τήν ἐκδοση μάλιστα τοῦ συλλογικοῦ «Κριτικοῦ Λεξικοῦ τῆς Γαλλικῆς Ἐπανάστασης» κάτω ἀπὸ τή διεύθυνση τοῦ Φυρέ καί τῆς συνεργάτιδάς του Mona Ozouf, δὲν θά ἦταν ὑπερβολικὸ νά πεῖ κανένας ὅτι διαθέτουμε πλέον τὴ βίβλο τῆς νέας «vulgate»<sup>36</sup>. Τὸ γεγονός ὅτι παρ' ὅλα αὐτὰ ἡ «μαρξιστικὴ κοινὴ» διατηρεῖ ἐρείσματα στά πανεπιστήμια δὲν ὀφείλεται, ὅπως ὑπονοεῖ ὁ Φυρέ, ἀποκλειστικά σὲ προσωπικῆς καί θεσμικῆς ἀδράνειας, ἀλλὰ μᾶλλον στὸν ἰδεολογικὸ χαρακτήρα αὐτῆς τῆς ἴδιας τῆς νέας «κοινῆς», πού προσφέρεται μὲν γιὰ πολιτικὴ χρήση, ἀλλὰ δὲν στηρίζεται σὲ νέα πραγματολογικὴ ἔρευνα καί οὕτε

33. F. Mendels, *Industrialization and Population Pressure in XVIIIth century Flanders*, Ph. D. Thesis, University of Wisconsin 1969. Ἐκδόθηκε ἀπὸ τὴν Arno Press, New York 1981· καί τοῦ ἰδίου, «Protoindustrialization: The First Phase of the Industrialization Process», *Journal of Economic History*, XXXII (1972), 241-261· καί P. Kriedte, H. Medick καί J. Schlumbohm, *Industrialisierung vor der Industrialisierung*, Göttingen 1977.

34. F. Furet συνέντευξη στὸ *Le Monde de la Révolution française*, ἀρ. 1 (Ἰαν. 1989).

35. Ἄρθρο τοῦ A. Fontaine στήν ἐφημ. *Le Monde*, 13.7.1989.

36. F. Furet καί M. Ozouf, *Dictionnaire critique de la Révolution française*, Παρίσι 1988.



προωθεί κάτι τέτοιο. 'Ο ίδιος ο Φυρέ έπιμένει ότι θεματοποιεί τη Γαλλική 'Επανάσταση, ότι τη συλλαμβάνει μέσα από τις κατηγορίες και τις έννοιες στις οποίες ανάγει τὰ γεγονότα, σε αντίθεση με την προσέγγιση τής «μαρξιστικής κοινής», που τής προσάπτει, και τις περισσότερες φορές δικαιολογημένα, ότι προσπαθεί να έκβιάσει με τις κατασκευές της την έναρμόνιση τών εξελίξεων που σημειώνονται στο επίπεδο τών μακροπρόθεσμων κοινωνικοοικονομικών μεταβολών με τις αντίφατικές ως προς αυτές καταστάσεις στο επίπεδο τής πολιτικής και τής ιδεολογίας<sup>37</sup>. Τὰ πραγματολογικά στοιχεία, αυτός και οι ακόλουθοί του τὰ άντλοϋν σε μεγάλο βαθμό από τις έργασίες 'Αγγλοσαξώνων ιστορικών, που έκπονήθηκαν όμως με προγραμματικό στόχο την άνασκευή τής «μαρξιστικής κοινής».

'Η έδραίωση όμως τής νέας έρμηνείας συνοδεύθηκε από μιὰ νέα άναζωπύρωση τής πολιτικής συζήτησης γύρω από τη Γαλλική 'Επανάσταση, που η νέα σχολή ισχυρίστηκε ότι την είχε κλείσει όριστικά. 'Η άναζωπύρωση τής πολιτικής συζήτησης συνέπεσε με την έκλογή ως προέδρου τής Δημοκρατίας μέλους του σοσιαλιστικού κόμματος και με τη βραχύβια κοινή κυβέρνηση σοσιαλιστών-κομμουνιστών, που έφερε στα μάτια όρισμένων τὸ φάσμα μιᾶς άνεξέλεγκτης έξισωτικής πορείας. 'Η προοπτική του έορτασμού τών 200 χρόνων κάτω από αυτή την πολιτική έξουσία έκανε την έπιβολή τής «όρθης έρμηνείας» τής Γαλλικής 'Επανάστασης να φαίνεται έπιτακτική. 'Από αυτή την άνάγκη πηγάζει ένας νέος χείμαρρος έκδόσεων και μεταφράσεων ξένων έργων άνάμεσα στα όποια ξεχωρίζει τὸ βιβλίο του Κόμπαν «Τὸ νόημα τής Γαλλικής 'Επανάστασης»<sup>38</sup>. Σε σύγκριση με τη συζήτηση τής δεκαετίας του 1970 η τελευταία αντίπαράθεση άπόψεων είναι πολύ πιὸ έντονη και γενικευμένη. 'Η συζήτηση ξεπέρασε τὰ όρια τών ακαδημαϊκών περιοδικών, έπεκτάθηκε στις στήλες του καθημερινού τύπου και έκλαϊκεύθηκε με τὸ πλῆθος τών βιβλίων γύρω από την 'Επανάσταση, που η πλειονότητά τους άνήκει στην κατηγορία του ιστορικού μυθιστορήματος η του έκλαϊκευτικού βιβλίου. 'Η διεύρυνση του κύκλου τών διαλεγόμενων άντι να έπιφέρει τη διάχυση τών έπιχειρημάτων και την άμβλυση τής όξύτητας τής αντίπαράθεσης, πολιτικοποιώντας τη συζήτηση όδήγησε σε ριζοσπαστικότερες θέσεις και σε μεγαλύτερη φραστική βιαιότητα. 'Ενώ λοιπόν στη δεκαετία του 1970, άμφισβητείτο η κρατούσα έρμηνεία τής 'Επανάστασης και έμμεσα όρισμένες της πλευρές, σήμερα τὸ άντικείμενο τής διαμάχης έχει μετατοπισθεί από την ιστοριογραφία στην αξιολόγηση τών ίδιων τών γεγονότων. Τὸ 1978 ο Φυρέ δήλωνε ότι η «Γαλλική 'Επανάσταση έκλεισε», σήμερα οι δημοσιολόγοι τής νέας γαλλικής δεξιάς ζητοϋν (να τελειώνουμε με τη Γαλλική 'Επανάσταση)<sup>39</sup>, έννοώντας όχι μόνο τὸ μύθο της, αλλά και την

37. F. Furet, *Penser...*, 187-193.

38. A. Cobban, *La sens de la Révolution française*, Παρίσι 1984.

39. έφημ. *Le Figaro magazine*, 11.10.1986. Φάκελος με τὸ γενικό τίτλο «Pour en finir avec la Révolution française».

πολιτική και κοινωνική κληρονομιά της. Συντηρητικοί από την πολιτική άποψη ιστορικοί όπως ο Pierre Chaunu χαρακτηρίζουν χωρίς δισταγμό τις έμφύλιες συγκρούσεις της Έπανάστασης «γενοκτονία» και τη θεωρούν ως την άφετηρία της παρακμής της Γαλλίας<sup>40</sup>. 'Αλλά και στον ίδιο το Φυρέ διαπιστώνουμε μία ριζοσπαστικοποίηση των θέσεών του, παρ' όλο που δεν καταφεύγει στις φραστικές ακρότητες των άκροδεξιών συνοδοιπόρων του. Το 1978 ο Φυρέ θεωρούσε ότι η Έπανάσταση έπαισε να είναι σημείο αναφοράς στη γαλλική πολιτική γιατί «σήμερα τόσο ο λόγος της δεξιᾶς όσο και της ἀριστερᾶς δοξάζουν την έλευθερία και την ισότητα, και η συζήτηση γύρω από τις ἀξίες του 89 δεν ἐνέχει πραγματικό πολιτικό περιεχόμενο ούτε φέρει μιᾶ δυνατή ψυχολογική φόρτιση». Δέκα χρόνια ἀργότερα στις παραμονές του έορτασμού της διακοσατηρίδας θεωρεῖ την Έπανάσταση στη Γαλλία λήξασα γιατί «οἱ Γάλλοι εἶναι σύμφωνοι γιὰ τοὺς θεσμούς και ἰδίως συμφωνοῦν σὲ δύο σημεία που κανένας δημοκράτης δὲν θὰ τὰ εἶχε δεχθεῖ πρὶν ἀπὸ ἕνα αἰώνα ἢ ἀκόμα και πρὶν ἀπὸ εἴκοσι χρόνια: στὴν ἐκλογή μὲ καθολικὴ ψηφοφορία τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας (πράγμα που ἐπανεισάγει κάτι ἀπὸ τὴν μοναρχικὴ ἀρχὴ στὴ λαϊκὴ κυριαρχία) και στὴν ὕπαρξη ἑνὸς εἰδικοῦ δικαστηρίου που ἐλέγχει τὴ συνταγματικότητα τῶν νόμων. Πιὸ βαθιὰ, τείνει νὰ λήξει ἡ σύγκρουση ἀνάμεσα στὴν καθολικὴ ἐκκλησία και τὴν πολιτικὴ δημοκρατία, που σφράγισε τοὺς δύο τελευταίους αἰῶνες. Ἐπὶ πλέον τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα Γαλλίας ἔχει μπεῖ σὲ μιᾶ φάση θεαματικῆς παρακμῆς, που νομίζω ὅτι δηλώνει τὸ τέλος τοῦ ἐξοστρακισμού τῶν ἐργατῶν ἀπὸ τὴ γαλλικὴ δημοκρατία. Και μιᾶ μορφὴ ἔθνικοῦ μεσσιανισμού, ριζωμένη στὴν Έπανάσταση, εἶναι περίπου ἀκατανόητη γιὰ τοὺς σημερινούς νέους»<sup>41</sup>.

Συγκρίνοντας τί θεωρεῖται τὸ σύμπτωμα τοῦ τέλους τῆς Έπανάστασης τὸ 1978 και τί τὸ 1989, διαπιστώνει κανένας ἀμέσως τὴν παράλειψη τῆς ἀξίας τῆς ισότητας. Ἀντίθετα, ὁ Φυρέ θεωρεῖ σήμερα σημάδι τοῦ τέλους τῆς πολιτικῆς ἐπικαιρότητας τῆς Έπανάστασης τὸ ὅτι «κανένας Γάλλος δὲν πιστεύει πλέον ὅτι πρέπει νὰ ἀλλάξει τὸ κράτος ἢ τὸ καθεστῶς γιὰ νὰ ἐγκαθιδρυθεῖ ἡ εὐτυχία τοῦ λαοῦ»<sup>42</sup>. Θὰ μπορούσε νὰ παρατηρήσει κανένας ὅτι οἱ ἀποδοχῆς αὐτές, ἀν πράγματι ἰσχύουν, δὲν σημαίνουν τὸ τέλος τῆς πολιτικῆς ἐπικαιρότητας τῆς συζήτησης γιὰ τὴ Γαλλικὴ Έπανάσταση, ἀλλὰ τὴν ἐκκαθάριση τῆς πολιτικῆς κληρονομιάς της ἢ τουλάχιστον τὴν ἄνοδο ὅσων ἐπιθυμοῦν μιᾶ τέ-

40. P. Chaunu, *Le grand déclassement*, Παρίσι 1989. Σὲ συνέντευξη που δημοσιεύεται στὸ τεῦχος τοῦ Ἀπριλίου 1989 τοῦ *Le Monde de la Révolution française* ὁ Chaunu δηλώνει ὅτι ἀντρέπεται γιὰ τὴ Γαλλικὴ Έπανάσταση». Βλ. ἐπίσης R. Secher, *Le génocide franco-français: la Vendée vengée*, Παρίσι 1986.

41. F. Furet, *Penser...*, 18· και συνέντευξη στὸ *Le Monde de la Révolution française*, ἀρ. 1 (Ἰαν. 1989).

42. F. Furet στὴν ἴδια συνέντευξη.

τοια έκκαθάριση. Οί τάσεις αυτές ενισχύθηκαν στις αρχές τής δεκαετίας του 1980, γιατί την ίδια εποχή που στη Γαλλία ανέβαινε στην έξουσία το σοσιαλιστικό κόμμα, ο νεοφιλελευθερισμός γνώριζε στις Η.Π.Α. και στη Μεγάλη Βρετανία όλο και μεγαλύτερη έπιτυχία. Ή αντίθεση αυτή όδήγησε στην όλο και πιό συχνή αντιπαραβολή τής θετικής επανάστασης άγγλοσαξωνικού τύπου με τó άρνητικό πρότυπο τής γαλλικής. Ό ίδιος ό Φυρέ καταφεύγει στη σύγκριση αυτή σε άρθρο του 1983<sup>43</sup>. Τό ενδιαφέρον είναι ότι δέν υίοθετεί πλέον μιá σοσιαλδημοκρατική ανάγνωση τής Άγγλικής Έπανάστασης παρόμοια με τού Ταλμόν και τής δικής του αρχικής προσέγγισης, που άναγνωρίζει ως θετικό στοιχείο τού άγγλικού παραδείγματος τήν αντιπροσωπευτική δημοκρατία και τήν με διαδοχικές προσεγγίσεις πορεία πρós τó ιδανικό κοινωνικό σύστημα, αλλά, όπως πιό πριν ό Άρόν, μένει κοντύτερα στόν Μπέρκ, τόν άγγλο συντηρητικό τού 18ου αιώνα και διακρίνει ως θετικά τού άγγλοσαξωνικού μοντέλου τή θρησκευτικότητα και τήν επιβίωση τών παραδοσιακών θεσμών. Τό βήμα αυτό είναι πολύ μεγάλο και κάνει αδύνατο για τήν πλειοψηφία τών ύποστηρικτών τής νέας έρμηνείας τής Γαλλικής Έπανάστασης νά ακολουθήσουν τó Φυρέ στό νέο του δρόμο. Πρώτα-πρώτα γιατί ή τελευταία του άποψη είναι ιστορικά άστήρικτη, άφοϋ ούτε ό χαρακτήρας τής άγγλικής και τής άμερικάνικης επανάστασης είναι μονοσήμαντος και άναμφισβήτητος ούτε οί Γάλλοι επαναστάτες στόχευαν σε μιá προγραμματική ρήξη με τή θρησκεία. Άλλά, άκόμη κι αν ήταν έτσι, ή έρμηνεία ήχει μεταφυσική. Έπειτα, ή έρμηνεία είναι πολιτικά «επικίνδυνη», γιατί μπορεί νά άποτελέσει όπλο στό χέρια τόσο όσων άρνοϋνται τήν Έπανάσταση —και σήμερα κανείς δέν μπορεί νά άμφισβητήσει τήν παρουσία τους μετά τήν ενίσχυση τών άκροδεξιών κινήσεων— όσο και εκείνων που θέλουν νά τήν ύπερβοϋν. Τή στιγμή λοιπόν που ό Φυρέ και οί όπαδοί του διαπιστώνουν τó όριστικό κλείσιμο τής Γαλλικής Έπανάστασης, τή στιγμή που ύποτίθεται ότι «κάθε χρόνο μερικοί Γάλλοι, Άμερικανοί ή Άγγλοι ιστορικοί δημοσιεύουν κάποιον νέο βιβλίο και ρίχνουν άκόμα μιá φτυαριά χώνια πάνω στη Γαλλική Έπανάσταση, σε αυτό τó πτώμα»<sup>44</sup>, ή πολιτική συζήτηση για τήν Έπανάσταση φούντωσε ξανά, άκριβώς από αντίδραση σε αυτές τίς νεκροθαπτικές δραστηριότητες<sup>45</sup>.

Χρειάστηκε λοιπόν, καθαρά για πολιτικές σκοπιμότητες, μιá άναδιατύπωση τής νέας προσέγγισης τής Γαλλικής Έπανάστασης. Τήν έπιτυχέστερη έκφραση αυτής τής άναδιατύπωσης τήν έπιχείρησε ό καθηγητής τού Collège de France Maurice Agulhon σε ένα του άρθρο με τόν χαρακτηριστικό τίτλο «Πρέ-

43. F. Furet, «La Révolution dans l'imaginaire politique français», *Le débat*, άρ. 26 (1989), 173-181.

44. G. Suffert, «Pour en finir avec la Révolution», *Le Figaro magazine*, 11.10.1986.

45. M. Gallo, *Lettre ouverte à Maximilien Robespierre sur les nouveaux muscadins*, Παρίσι 1986. Βλ. επίσης R. Debray, *Que vive la révolution*, Παρίσι 1989.

πει να φοβόμαστε το 1789;»<sup>46</sup>. Η απάντηση του Agulhon είναι ότι η γαλλική κοινωνία δεν διατρέχει πολιτικό ή φιλοσοφικό κίνδυνο από τον έορτασμό των διακοσίων χρόνων της Έπανάστασης. Πολιτικός κίνδυνος δεν υπάρχει γιατί η φωνή του κομμουνιστικού κόμματος είναι εξασθενημένη, αφού απέδωσε ή τακτική της εξουδετέρωσης δια του έναγκαλισμού του προέδρου της Γαλλικής Δημοκρατίας. Κίνδυνος πολιτικός θα υπήρχε μόνο αν εγκατελείπετο στους κομμουνιστές το μονοπώλιο του έορτασμού. Από την άλλη μεριά δεν υφίσταται ούτε φιλοσοφικός κίνδυνος στο πρόσωπο των όπαδων μιας Ιακωβινικής πρωτοολοκληρωτικής θεωρίας, γιατί ο Agulhon απορρίπτει την ιδεαλιστική θεώρηση της ιστορίας και θεωρεί ότι οι ιδεολογίες γίνονται δραστικές μόνο όταν υπάρχουν οι υλικές προϋποθέσεις, και σήμερα εκλείπουν οι προϋποθέσεις αυτές για την αναβίωση του Ιακωβινισμού. Τον κίνδυνο τον βλέπει μόνο από τη μεριά των πάσης φύσεως θρησκευτικών φανατισμών και των αυταρχικών παραδόσεων στη ρίζα των οποίων τοποθετεί τον Ναπολέοντα Βοναπάρτη. Η πρότασή του είναι να έορτασθεί το 1789, αλλά ο έορτασμός να περιορισθεί στον πανηγυρισμό της Έπανάστασης ως άφετηρίας του σύγχρονου φιλελευθερισμού και της στιγμής της «Διακήρυξης των Δικαιωμάτων του ανθρώπου και του πολίτη», και έννοείται φυσικά η διακήρυξη του 1789 και όχι εκείνη του 1793 με τη μεγαλύτερη έμφαση στην κοινωνική ισότητα.

Η αντίληψη αυτή είναι εκείνη που τελικά επικράτησε, και ο έπίσημος έορτασμός αφορά τη διακοσαετηρίδα της Γαλλικής Έπανάστασης και της Διακήρυξης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου. Σύμφωνα με αυτό το πνεύμα, οι πολιτικοί υπεύθυνοι του έορτασμού αναζητούν τα νέα σύμβολα και προβάλλουν τους νέους ήρωες. Ο έορτασμός της εκατονταετηρίδας πρόβαλε τη μορφή του Δαντών, Ιακωβίνου, αλλά και θύματος της άκρατης τρομοκρατίας. Αυτοί που είναι σήμερα στην έξουσία στη Γαλλία, αφού πειραματίστηκαν αρχικά με τον Δαντών, τον εγκατέλειψαν μετά την πρώτη κριτική των φιλελευθέρων, για τον Κοντορσέ. Η νέα συμβολική μορφή παρουσιάζει το πλεονέκτημα ότι υπήρξε πάγια αντίθετη στην ποινή του θανάτου — ο Κοντορσέ δεν ψήφισε ούτε υπέρ της εκτέλεσης του Λουδοβίκου ΙΣΤ' — και ότι υποστήριξε με ζήλο αντίστοιχο σημερινού έκσυγχρονιστή τη χρησιμοποίηση των εκπαιδευτικών μηχανισμών ως μέσου για την επίτευξη της κοινωνικής προόδου. Με αυτό το πνεύμα γιορτάζεται σήμερα η Έπανάσταση στο έσωτερικό της Γαλλίας και αυτό το μήνυμα εξάγεται στο έξωτερικό. Από το δίπτυχο της Γαλλικής Έπανάστασης έλευθερία-ισότητα έορτάζεται μόνο η πρώτη αξία, η δεύτερη γίνεται ανεκτή μόνο στο μέτρο που η τυπική ίσονομία του πολίτη δεν θίγει την έλευθερία. Βέβαια οι Γάλλοι έπαναστάτες διακηρύσσοντας την ισότητα, έννοούσαν μόνο την ίσονομία και φαντάζονταν ότι η έφαρμογή της θα ήρε τις κοινωνικές ανισότητες.

46. M. Agulhon, «Faut-il avoir peur de 1989?», *Le débat*, αρ. 30 (1984), 27-37.

Σήμερα ή νέα αντίληψη της Γαλλικής 'Επανάστασης θεωρεί αυτή την προσδοκία όχι μόνο άφελή αλλά και επικίνδυνη, γιατί ή διάψυσή της στη διάρκεια της 'Επανάστασης όδήγησε στην προσπάθεια επίτευξης της κοινωνικής ισότητας ως προϋπόθεσης ισχύος της ισονομίας και της ελευθερίας, και σε αυτήν άκριβώς την προσπάθεια αποδίδεται ή έκτροπή προς την ολοκληρωτική δημοκρατία. 'Η Τρομοκρατία και τά γκουλάγκ, σύμφωνα με την έκφραση του Φυρέ, κατάγονται από τις ίδιες φιλοσοφικές αντιλήψεις και έχουν τούς ίδιους στόχους<sup>47</sup>.

Μαζί με την έννοια της ισότητας ή νέα έκδοχή της κληρονομιάς της Γαλλικής 'Επανάστασης παραμερίζει και την έννοια της λαϊκής κυριαρχίας, γιατί τó έθνικό κράτος που αποτελεί την έκφρασή της είναι τó επικίνδυνο όργανο που μπορεί να χρησιμοποιηθεί για την αναγκαστική έπιβολή της κοινωνικής ισότητας. Τó ιδανικό είναι μία υπερεθνική και αυτορρυθμιζόμενη κοινωνία τών πολιτών. 'Η έξουσία τών κυρίαρχων όργάνων μειώνεται και μετατίθεται από τις έθνικές κυβερνήσεις σε υπερεθνικά όργανα και, εντός τών έθνικών κρατών, σε περιφερειακά. 'Η αποστολή τών νέων κυρίαρχων συνίσταται στη διαμόρφωση συνθηκών για την άπρόσκοπη λειτουργία της ελεύθερης αγοράς, και όχι στον περιορισμό της αγοράς με στόχο τόν έλεγχο τών οικονομικών άνισοτήτων και τή διατήρηση της κοινωνικής συνοχής, που ήταν τó κύριο μέλημα του έθνικού κράτους πρόνοιας στα τελευταία πενήντα χρόνια. Οί αντιλήψεις αυτές διαμορφώθηκαν στη Γαλλία παράλληλα με την ανάπτυξη της νέας έκδοχής για τή Γαλλική 'Επανάσταση και ανεξάρτητα από τις θεωρητικές έπεξεργασίες του νεοφιλελευθερισμού στις άγγλοσαξωνικές χώρες. Οί αντιλήψεις αυτές δέν στηρίζονται σε ολοκληρωμένες θεωρητικές κατασκευές και έπιβλήθηκαν με αποσπασματικές παρεμβάσεις στην καθημερινή συζήτηση τρεχόντων οικονομικών και κοινωνικών προβλημάτων, μέσα από κείμενα μαχητικά, άν και συχνά έφήμερα, έξ αίτίας άκριβώς του έπίκαιρου χαρακτήρα τους και της βιαστικής συγγραφής τους. Οί δοκιμιογράφοι δέν είναι μόνο πανεπιστημιακοί, αλλά και πολιτικοί, έπιχειρηματίες και δημοσιογράφοι, που συνεχίζουν μία γαλλική, άκριβέστερα παρισινή, παράδοση του τρόπου παρέμβασης τών φορέων της πολιτικής, οικονομικής και πνευματικής έξουσίας στις δημόσιες συζητήσεις. Στα κείμενα αυτά, ή κριτική της κοινωνικής πολιτικής και τών έθνικών κρατών, βασίζεται στην ύποτιθέμενη άποτυχία τους να έπιτύχουν την κοινωνική ισότητα, που μόνο ή παραίτηση από την έσκεμμένη έπιδίωξή της μπορεί να την υλοποιήσει.

'Η έπιχειρηματολογία αυτή άποτελεί τή μεταφορά στο έπίπεδο της οικονομικής και της κοινωνικής πολιτικής της διαλεκτικής της κριτικής τών πολιτικών κομμάτων και του κοινοβουλευτισμού από την άντικοινοβουλευτική δεξιά τών άρχών του αίώνα, σύμφωνα με την όποία ό κοινοβουλευτισμός δέν έφερε

47. F. Furet, *Penser...*, 29.

τήν πολιτική ισότητα που επαγγέλετο και μόνο ή κατάργησή του καθώς και ή κατάργηση τῆς αντιπροσωπευτικῆς δημοκρατίας μπορεί νά φέρει τήν οὐσιαστική καί ὄχι τήν τυπική πολιτική ισότητα. Ὅρισμένοι μάλιστα ἀπό τοὺς σύγχρονους συγγραφεῖς χρησιμοποιοῦν τοὺς ἴδιους ὄρους μὲ τὸν Κοσέν καί τοὺς πολιτειολόγους τῆς ἐποχῆς του. Ἡ κεντρικὴ κατηγορία π.χ. τοῦ Alain Mine, ἡ «*machine égalitaire*»<sup>48</sup> — ὁ ἐξισωτικὸς μηχανισμὸς — ἀναφέρεται ἄμεσα στὴ *Machine* τοῦ Κοσέν καί στὸ *Machinisme* τοῦ Ὀστρογκόρσκι. Αὐτοὶ οἱ κοινωνιολογικοὶ προβληματισμοὶ διατυπώνονται παράλληλα, ἀλλὰ ὄχι ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὶς ἐρμηνευτικὲς ἀναζητήσεις τῶν ἱστορικῶν. Σὲ ὀρισμένες περιπτώσεις μάλιστα ὑπάρχουν καί ὀργανωτικὲς διασυνδέσεις ὅπως στὰ πλαίσια τοῦ ἰδρύματος Saint Simon. Ἡ ἱστορικὴ διάσταση ὑπάρχει στὶς περισσότερες κοινωνικοοικονομικὲς πραγματεῖες καί στὶς πιὸ φιλόδοξες ἀπὸ θεωρητικὴ ἀποψη ἐνσωματώνονται οἱ βασικὲς συνιστώσες τῆς νέας ἱστορικῆς ἐκδοχῆς<sup>49</sup>. Ἡ ἀλληλεπίδραση τῶν κοινωνιολογικῶν καί οἰκονομολογικῶν ἀναλύσεων μὲ τὶς ἱστορικὲς εἶναι ἔκδηλη σὲ ἓνα τελευταῖο δοκίμιο τοῦ Φυρέ μὲ τίτλο «*La France unie*»<sup>50</sup>, ποὺ δημοσιεύθηκε σὲ συλλογικὸ τόμο τῆς σειρᾶς «*liberté de l'esprit*», τῆς ἴδιας ποῦ ἰδρύσε καί διηύθυνε ὁ Ρεῖμὸν Ἄρὸν στὰ πλαίσια μίας ἀντιμαρξιστικῆς στρατηγικῆς στὴν περίοδο τοῦ ψυχροῦ πολέμου καί στὴν ὁποία δημοσιεύθηκε τὸ πρῶτο βιβλίον τοῦ Ταλμόν. Στὸν πρόλογο τοῦ βιβλίου σημειώνονται τὰ ἐξῆς: «Ἄς μὴ παίζουμε μὲ τὶς λέξεις: ἀπὸ τώρα ἡ διακοσατηρίδα τοῦ 1789 μᾶς φαίνεται ὡς τὸ σάβανο μιᾶς παράδοσης. Ὅπως ὅποτε θὰ συμπέσει μὲ τὴν ἐξάλειψη τῶν χαρακτηριστικῶν ποῦ εἶχε κληρονομήσει ἡ γαλλικὴ πολιτικὴ ἀπὸ αὐτὸ [τὸ 1789]. Ἄν σύμφωνα μὲ τὸν Μισλὲ ἡ ἱστορία εἶναι ἡ ὀλική

48. A. Mine, *La machine égalitaire*, Παρίσι 1987. Ὁ Alain Mine ἀποτελεῖ ἓνα χαρακτηριστικὸ ἐκπρόσωπο τῶν παρισινῶν συγγραφέων φυλλαδίων (*pamphlets*), ἐφήμερων δηλαδὴ μαχητικῶν κειμένων. Ὑστερα ἀπὸ ἐξαιρετικὲς σπουδὲς στὸ γαλλικὸ σύστημα τῶν Μεγάλων Σχολῶν (*Ingénieur civil des Mines, Sciences - Po* καὶ *ENA*), ἐντάχθηκε ὡς ἀνώτερο στέλεχος στὴ δημόσια διοίκηση καί πρωτοεῖνε γνωστὸς ὅταν συνυπέγραψε μὲ τὸν Simon Nora τὸ 1978 τὴν ἔκθεση γιὰ τὶς κοινωνικὲς συνέπειες τῆς πληροφορικῆς. Τὸν ἐπόμενο χρόνο ἐγκατέλειψε τὴν δημόσια ὑπηρεσία καί ἄρχισε μιὰ νέα σταδιοδρομία στὶς μεγάλες ἐπιχειρήσεις. Ἀπὸ τὸ 1986 εἶναι γενικὸς διευθυντὴς τῆς Cerus, τῆς γαλλικῆς ἐταιρίας χαρτοφυλακίου τοῦ ὁμίλου de Benedetti (Ὀλιβέτι), ἐνῶ συμμετέχει καί στὴ χάραξη τῆς διεθνούς στρατηγικῆς τοῦ ὁμίλου. Εἶναι ἐπίσης πρόεδρος τῆς Ἐταιρίας Ἀναγνωστῶν τῆς ἐφημερίδας *Le Monde*, ποῦ συστήθηκε πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια γιὰ νὰ στηρίξει οἰκονομικὰ καί ἠθικὰ τὴν γνωστὴ ἐφημερίδα. Ἀπὸ τὸ 1982 δημοσιεύει ἓνα βιβλίον κάθε δύο χρόνια ἢ καμιά φορά καί συχνότερα γύρω ἀπὸ θέματα σχετικὰ μὲ τὸ κράτος-πρόνοια καί τὴν εὐρωπαϊκὴ ἐνότητα: *L'après-crise est commencé* (1982), *L'avenir en face* (1984), *Le syndrome finlandais* (1986), *La machine égalitaire* (1987), *La grande illusion* (1989) τὸ ὁποῖο ἔτυχε βιβλιπαρουσίασης ἀπὸ τὸν Φυρέ σὲ τόμῳ τῆς 20.1.1989 τῆς ἐφημερίδας *Le Monde*, *L'argent fou* (1990).

49. P. Rosanvallon, *Le Moment Guizot*, Παρίσι 1985, τοῦ ἴδιου *Le libéralisme économique. Histoire de l'idée du marché*, Παρίσι 1989, καθὼς καὶ *L'Etat en France de 1789 à nos jours*, Παρίσι 1990.

50. F. Furet, J. Juilliard καὶ P. Rosanvallon, *La République du centre*, Παρίσι 1988.

ανάσταση του παρελθόντος, οί επέτειοι συνιστοῦν τὸν ἐνταφιασμό του. Ποτὲ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν ἰδρυτῶν τῆς Γ' Δημοκρατίας τῶν Φερύ, Γαμβέτα, Βαλντέκ-Ρουσσώ κλπ. δὲν εἶχε γίνεи τόσος λόγος γιὰ τὴν Δημοκρατία [République]. Ἡ Γ' Δημοκρατία μᾶς παραπέμπει στὴν πρώτη, ποὺ βρίσκεται ἐκεῖ γιὰ νὰ μᾶς παρηγορήσει γιὰ τὴν κατάρρευση τοῦ σοσιαλισμοῦ. Ἄς τολμήσουμε νὰ διασχίσουμε τὸ πεδίο τῶν ἐρειπίων σὲ ὅλη του τὴν ἔκταση: ἡ ἰδέα τῆς ἀριστερᾶς, ἡ ἰδέα τοῦ σοσιαλισμοῦ καὶ ἡ ἰδέα τῆς δημοκρατίας [république] ἀποβίωσαν ταυτόχρονα»<sup>51</sup>. Ἡ πρόταση τῆς συγγραφικῆς τριάδας τοῦ τόμου εἶναι νὰ ἀντικατασταθοῦν αὐτὲς οἱ ἰδέες μὲ τὴν ἰδέα τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν πολυκεντρικὴ κυριαρχία, ὑπερεθνικὴ καὶ περιφερειακὴ, στὰ πλαίσια τῆς ἐνωμένης Εὐρώπης.

Ἡ ἄμεση πολιτικὴ διάσταση τῆς συζήτησης ἀνάμεσα στοὺς ἱστορικοὺς καὶ τοὺς ἄλλους κοινωνικοὺς ἐπιστήμονες γιὰ τὴν Γαλλικὴ Ἐπανάσταση καὶ τὸ σύγχρονο κράτος ἐξηγεῖ σὲ μεγάλο βαθμὸ καὶ τὴ θεωρητικὴ ἀπορία στὴν ὁποία ἔχει περιέλθει ἡ ἄλλοτε κυρίαρχη «μαρξιστικὴ κοινὴ». Ἡ ἐκδοχὴ αὐτὴ εἶχε προσφέρει τὴν ἱστορικὴ νομιμοποίηση τῆς πράξης τῶν πολιτικῶν συνιστωσῶν τῆς εὐρείας δημοκρατικῆς παράταξης — ἀπὸ τοὺς ριζοσπάστες στὴ δεξιὰ πλευρὰ ὡς τοὺς κομμουνιστὲς στὴν ἀριστερὴ πλευρὰ τοῦ φάσματος. Στὰ πλαίσια τῆς παράταξης αὐτῆς ὑπῆρξαν σημαντικὲς ἀνακατατάξεις μὲ τὴν ἐξαφάνιση ὀρισμένων πολιτικῶν σχηματισμῶν, τὴν παρακμὴ ἄλλων καὶ τὴν ἐνδυνάμωση νέων, μὲ διαφορετικὲς ἰδεολογικὲς ἀναφορὲς πλησιέστερες πρὸς τὸν νεοφιλελευθερισμὸ, μὲ ἀποτέλεσμα ἡ «μαρξιστικὴ κοινὴ» νὰ μὴν ἔχει πλέον ἰσχυρὸ πολιτικὸ ἀποδέκτη. Ἐξᾴλλου ὅσοι ἐξακολουθοῦν νὰ τὴν ὑποστηρίζουν ἀποφεύγουν νὰ τὴν προβάλλουν στὸ σύνολό της. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ δὲν αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκη ἢ δὲν βλέπουν τὴ χρησιμότητα νὰ ἐπεξεργασθοῦν μιὰ συνολικὴ ἀναθεωρημένη ἐκδοχὴ. Δὲν τοὺς μένει παρὰ νὰ ἀποδυθοῦν σὲ μάχες ὀπισθοφυλακῶν περιμένοντας καλύτερες μέρες. Ἡ τάση αὐτὴ εἶναι ἐμφανὴς στὸ ἔργο τοῦ διαδόχου τοῦ Σομποῦλ στὴ Σορβόννη, τοῦ Michel Vovelle, ποὺ περιορίζεται πρὸς τὸ παρὸν σὲ τοπικὲς ἐκσυγχρονιστικὲς ἐπεμβάσεις, ἐφαρμόζοντας, σὲ περιφερειακὰ θέματα τῆς Γαλλικῆς Ἐπανάστασης, αὐτὸ ποὺ ὀνομάζει ἱστορία τῶν νοοτροπιῶν μὲ κοινωνικὴ ἀναφορά<sup>52</sup>. Σὲ αὐτὴ τὴν κατηγορία ἀνήκει ἡ μελέτη του γιὰ τὴν σταδιοδρομίαν τοῦ ἐλάσσονος ποιητῆ Théodore Desorgues, ἀπόγονου μιᾶς ἀστικῆς οικογένειας τῆς ἐπαρχίας, ποὺ στὶς παραμονὲς τῆς Ἐπανάστασης ἐξαγόρασε ἕνα τίτλο ὑψηροεσιακῆς εὐγένειας [noblesse de robe]<sup>53</sup>. Συντάκτης τῶν ἔμμετρων κειμένων τῶν τελετῶν τῆς Ἐπιτροπῆς Κοινῆς Σωτηρίας, συντάκτης τοῦ ὕμνου στὸ Ἄνωτατο Ὄν, καταλήγει ἐπὶ τῆς ὑπα-

51. ὁ.π., 10.

52. M. Vovelle, *Idéologies et Mentalités*, Παρίσι 1982, 17.

53. M. Vovelle, *Théodore Desorgues ou la Désorganisation*, Παρίσι 1985.

τείας του Ναπολέοντα Βοναπάρτη στο ψυχιατρικό άσυλο του Σαραντόν. 'Η μελέτη του Βοβέλ κινείται σε τρία επίπεδα: Σε ένα πρώτο επίπεδο ασχολείται με την άνοδο, στη διάρκεια περισσότερων γενεών, μιᾶς ἀγροτικής οἰκογένειας πρώτα στην κατηγορία τῶν εὐπορων ἀστῶν τῆς ἐπαρχίας καὶ τέλος στις παρυφές τῆς μικρῆς εὐγένειας. Με τὰ ἀντικειμενικὰ ὄρια αὐτῆς τῆς κοινωνικῆς ἀνόδου ἐρμηνεύει τὴν προσχώρηση τοῦ Ντεσόργκ στὴν 'Επανάσταση καὶ τὴ μετοικεσία του στὴν πρωτεύουσα. Σε ένα δεύτερο επίπεδο, παρουσιάζεται ἡ ἀντιμετώπιση ἀπὸ τὸ καθεστῶς τοῦ Ναπολέοντα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν κοινωνικὸ περίγυρο τοῦ ποιητῆ, τοῦ πολιτικοῦ του ἀντικονφορμισμού σὰν συμπτώματος παθολογικῆς ψυχολογίας. Τέλος στὸ τρίτο δείχνει πῶς ἡ καταδίκη τῆς πολιτικῆς τοῦ Ροβεσπιέρου συνεπέφερε τὴν ἀποσιώπηση ἀπὸ τοὺς μεταγενέστερους τοῦ ποιητῆ, πού τὸν ὑπηρετήσε. 'Η δεύτερη μελέτη αὐτῆς τῆς κατηγορίας, πού συνέγραψε ὁ Βοβέλ, ἀφορᾷ τὶς σχέσεις 'Εκκλησίας καὶ 'Επανάστασης, θέμα γιὰ τὸ ὁποῖο ὁ ἱστορικὸς εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἀρμόδιος, ἐξ αἰτίας τῶν μελετῶν του γιὰ τὴν ὑποχώρηση τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος στὴ διάρκεια τοῦ 18ου αἰώνα<sup>54</sup>. 'Εντάσσει ἔτσι στὴν προοπτικὴ τῆς μακρᾶς διάρκειας τῆς κίνησης τῶν ἰδεῶν καὶ τῆς μεταλλαγῆς τῶν νοοτροπιῶν ἓνα σημαντικὸ ζήτημα τῆς ἐπαναστατικῆς συγκυρίας.

'Ενα ρεῦμα κριτικὸ ἀπέναντι στὴ νέα ἐκδοχὴ, πού ταυτόχρονα ὁμως διαφοροποιεῖται ἀπὸ τὴ «μαρξιστικὴ κοινὴ», συγκροτεῖται γύρω ἀπὸ τὸν Francois Dosse, συγγραφέα μιᾶς κριτικῆς μελέτης τῆς «νέας ἱστορίας»<sup>55</sup>, καθὼς καὶ γύρω ἀπὸ τὴ σύνταξη τοῦ περιοδικοῦ *Espaces Temps*. 'Ο Φ. Ντὸς ἐντοπίζει τὴν παράδοση τῆς ἀρνήσεως τῆς Γαλλικῆς 'Επανάστασης, τῆς ὁποίας συνεχιστῆς εἶναι ὁ Φυρέ, καὶ σταματᾷ ἰδιαιτέρως στὶς σχέσεις του με τὸ ἔργο τοῦ Τοκβίλ, τοῦ 'Αρόν καὶ τῆς Χάνα 'Αρεντ<sup>56</sup>. Οἱ ἐπισημάνσεις καὶ ἡ κριτικὴ τοῦ Ντὸς καὶ τῶν συνεργατῶν του ἀποτελοῦν τὴ μοναδικὴ ἀπόπειρα ἱστοριοποίησης τῆς σημερινῆς θεωρητικῆς συζήτησης ἀνάμεσα στοὺς ἱστορικοὺς τῆς 'Επανάστασης, δὲν συγκροτοῦν ὁμως μία νέα ἐρμηνεία τοῦ ἀρχικοῦ ἱστορικοῦ φαινομένου. 'Η ἀπορία τῆς μαρξιστικῆς ἱστοριογραφίας τῆς 'Επανάστασης φαίνεται καὶ στὸ βιβλίο τοῦ Καναδοῦ Georges Comninel<sup>57</sup>, πού ἀποδέχεται τὶς ἀναθεωρήσεις τῆς νέας ἐκδοχῆς καὶ προσπαθεῖ νὰ διασώσει τὴ μαρξιστικὴ προσέγγιση, ὑποβάλλοντας σὲ μαρξιστικὴ κριτικὴ τὶς ἀπόψεις τοῦ Μάρξ γιὰ τὸν ἀστικό, ταξικὸ χαρακτήρα τῆς Γαλλικῆς 'Επανάστασης. 'Ο Κομινέλ συμφωνεῖ με τὸν Κόμ-

54. M. Vovelle, *La révolution contre l'église. De la raison à l'être suprême*, Βρυξέλλες 1988. Βλ. τοῦ ἰδίου, *Piété baroque et déchristianisation*, Παρίσι 1973.

55. F. Dosse, *L'histoire en miettes*, Παρίσι 1987.

56. F. Dosse, «La triade liberale», *Espaces Temps*, ἀρ. 38/39 (1988), 83-88.

57. G. Comninel, *Rethinking the French Revolution. Marxism and the Revisionist Challenge*, Λονδίνο 1987. Βλ. καὶ τὸν πρόλογο στὴ δεύτερη ἐκδοση τοῦ G. A. Williams, *Artisans and Sansculottes*, Λονδίνο 1989.



παν ότι η Έπανάσταση δεν ήταν άστική, εξακολουθεί όμως να τη θεωρεί ταξική σύγκρουση, που διεξήχθη όχι ανάμεσα σε δύο τάξεις, αλλά στο έσωτερικό μιας τάξης. Σε αυτό το συμπέρασμα οδηγείται από τη διαπίστωση ότι η αναπαραγωγή του συντριπτικά μεγαλύτερου τμήματος του γαλλικού άστισμού δεν βασίζεται στην άμεση έκμετάλλευση των μισθωτών των πόλεων και της υπαίθρου, αλλά στην απόσπαση του πλεονάσματος μέσω του κρατικού μηχανισμού: « Η Γαλλική Έπανάσταση υπήρξε κυρίως μία ένδοαστική σύγκρουση με αντικείμενο βασικές πολιτικές σχέσεις, που ταυτόχρονα άφορούσαν σχέσεις απόσπασης πλεονάσματος. Ύπηρξε ένα έμφύλιος πόλεμος στο έσωτερικό της άρχουσας τάξης με αντικείμενο βασικά ζητήματα έξουσίας και απόσπασης πλεονάσματος. Η πάλη έστιάσθηκε πάνω στη φύση του κράτους, δίνοντας έτσι στη σύγκρουση την είδική πολιτική της μορφή, γιατί τα θεμελιακά κοινωνικά συμφέροντα που διακυβεύονταν, συνδέονταν άμεσα με κρατικές σχέσεις. Ένω οι ιδιωτικές σχέσεις προσόδου άποτελούσαν τη βάση της ταξικής έκμετάλλευσης, τα κρατικά άξιώματα κατείχαν ένα ρόλο κλειδί. Ήταν έξαιρετικά σημαντικά για τη διατήρηση του πλούτου της άριστοκρατίας, ουσιαστικά για κάθε έλπιδα προαγωγής της μικρής εύγένειας και ταυτόχρονα άποτελούσαν τη βάση των περισσότερων άστικών σταδιοδρομιών»<sup>58</sup>.

Οι άναφορές στις συζητήσεις αυτές δείχνουν ότι η κατασκευή του διλήμματος ανάμεσα στην έλευθερία και την ισότητα δεν άποτελεί μια άφηρημένη θεωρητική έπιλογή των ιστορικών έστω και μέσα στα πλαίσια ενός πολιτικού παιγνιδιού. Συνεπάγεται και όρισμένες τοποθετήσεις άπέναντι σε μεγάλα κοινωνικά προβλήματα που άντιμετωπίζει η σημερινή Γαλλία και ό κόσμος. Τί σημαίνει η έλευθερία για τα έκατομμύρια των ξένων έργατών στη Γαλλία, της σημαντικής αυτής μερίδας παραγωγής του έθνικού πλούτου όταν δεν άπολαμβάνουν την ίσονομία; Τί σημαίνει η έλευθερία και η ίσονομία όχι για τους δύο Γάλλους στους τρεις, αλλά για το ένα τρίτο του πληθυσμού που περιθωριοποιείται κοινωνικά έξ αίτίας της πραγματικής ανισότητας; Τί σημαίνει έλευθερία και ίσονομία για μια μειονότητα των κατοίκων του πλανήτη, όταν τη στερούνται οι περισσότεροι από τους ανθρώπους; Είναι δυνατή η διατήρηση της πολιτικής έλευθερίας και ίσονομίας στις χώρες της Άνατολικής Ευρώπης, όταν ό έκσυγχρονισμός του παραγωγικού τους δυναμικού, πράγμα που ούτως ή άλλως σημαίνει συμπίεση της κατανάλωσης, έπιχειρείται με μηχανισμούς οι όποιοι έχουν την έγγενή τάση να αυξάνουν τις οικονομικές ανισότητες; Μπροστά σ' αυτό το σκηνικό, ό,τι εμφανίζεται σαν ό θρίαμβος της νέας αντίληψης της Γαλλικής Έπανάστασης, ή ύποβάθμιση και η άποσιώπηση του αίτήματος της ισότητας, μπορεί να μην είναι τίποτα άλλο, παρά ό άγωνιώδης έξορκισμός της πραγματικότητας των κοινωνικών αντιθέσεων.

58. G. Comminel, ό.π., 200.